

Μεταφυσικές Αποστάσεις
τριλογία θεάτρου

βιβλίο τρίτο
Διπλοί Μονόλογοι

Ρένα Κατσάνη

www.24grammata.com

Τίτλος του Πρωτοτύπου: **“Διπλοί Μονόλογοι”**

Συγγραφέας: **Ρένα Κατσάνη**

Η φωτογραφία του εξώφυλλου από το διαδίκτυο.

ISBN: 978-960-93-4951-2

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#), [Χαριτίνη Εύδη](#)

Σειρά: εν καινώ, Αριθμός σειράς: 39

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 2013

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 60

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria, 14

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού,
του μεταφραστή ή του εκδότη*

Διπλοί Μονόλογοι

*Θεατρική αλληγορία
σε μία πράξη
και δώδεκα εικόνες*

*Τρίτο μέρος της τριλογίας με τίτλο
"Μεταφυσικές Αποστάσεις"*

Τα πρόσωπα του έργου:

Ιωάννης:

Γύρω στα 55. Επιχειρηματίας, πρώην μουσικός και συνθέτης που παράτησε την μουσική κι άνοιξε ένα δισκοπωλείο που έγινε πετυχημένη επιχείρηση. Σ' αυτό τον βοήθησε η λογίστρια του η Μαίρη, με την οποία παντρεύτηκε κι έχουν μια κόρη που είναι πια 17 χρονών. Πριν λίγα χρόνια, έφτιαξε ένα στούντιο για ηχογραφήσεις και μουσική επένδυση σε διαφημίσεις και θεατρικές παραστάσεις. Από τότε, περνάει εκεί το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του.

Τζανίν:

Επίσης γύρω στα 55. Γραφίστρια στο διαφημιστικό γραφείο του συζύγου της του Τάκη, με τον οποίο έχει έναν γιό που πρόσφατα την έκανε γιαγιά. Μετά από αυτό, άφησε την ευθύνη του γραφείου στον άντρα της και τον γιό της για ν' ακολουθήσει το νεανικό της όνειρο: να ζωγραφίσει και να εκθέσει τα έργα της. Μετέτρεψε σε εργαστήριο ζωγραφικής μια μικρή μονοκατοικία και ζει πια κυρίως εκεί, ετοιμάζοντας την «έκθεση».

*** Γλαύκοι : οι ονειροφύλακες**

Δυο φιγούρες παρόμοιες και αντίθετες - όπου η αντίθεση προσδιορίζεται βασικά από τα κοστούμια. Ο Γλαύκος με ολόσωμο κολάν ανοιχτό γαλάζιο με μια σκούρα μπλε καρδιά στο κέντρο - η Γλαύκη το αντίθετο.

Τα πρόσωπά τους είναι βαμμένα μισό γαλάζιο - μισό μπλε με πινελιές από χρυσόσκονη . Ακούγονται πάντα από μαγνητόφωνο και παρεμβάλλονται στον διάλογο ή τους μονολόγους με λίγο πιο χαμηλή ένταση και κάποιες φορές με αντήχηση ή τραγουδιστά. Κινούνται σε παντομίμα.

*** Φωνές: Μάνος και Χριστίνα**

Οι τηλεφωνικές επικοινωνίες του Ιωάννη και της Τζανίν αντίστοιχα. Οι φωνές τους από μαγνητόφωνο επίσης - σε κανονική ένταση συνομιλίας.

Το σκηνικό:

Η σκηνή χωρίζεται σε τρία επίπεδα με ανάλαφρο και σχετικά διαφανές ύφασμα σε πολύ ανοιχτό γαλάζιο χρώμα.

Στην μία άκρη έχουμε το «χολ» στο στούντιο του Ιωάννη, στην άλλη το «εργαστήρι» στο ατελιέ της Τζανίν και στο κέντρο ένας μικρός διάδρομος, κενός, με χαλί που μοιάζει με χλόη - ο «διάδρομος των Γλαύκων» .

Ο «εξοπλισμός» είναι παρόμοιος και στους δύο χώρους, σε χρώματα λευκά ή μαύρα, τοποθετημένα με ανάλογη αντιστοιχία.

Πόρτα , μικρός καναπές, τραπεζάκι με τηλέφωνο, έπιπλο με ραδιόφωνο.

Στο στούντιο σε εμφανές σημείο κιθάρα και ακουστικά με μικρόφωνο.

Στο ατελιέ ένα πολύ μεγάλο τελάρο που δείχνει το περίγραμμα και τα αρχικά στοιχεία ενός προσώπου ζωγραφισμένα με κάρβουνο και λίγες χρωματιστές πινελιές. Ο πίνακας αλλάζει τρεις φορές κατά την διάρκεια του έργου.

Στην κατασκευή του σκηνικού έχουμε κάποιο είδος σκάλας - πλατφόρμας, τρεις ή τέσσερις «σκάλες» πιο ψηλά και οι Γλαύκοι κινούνται κυρίως εκεί.

Βρίσκεται στην πίσω πλευρά του «διαδρόμου» και «ενώνεται» με το στούντιο και το ατελιέ με το ύφασμα, το οποίο λειτουργεί σαν κουρτίνα, έτσι ώστε οι Γλαύκοι να φαίνονται πίσω από το ύφασμα - αλλά να μπορούν να περνάνε και μέσα στα δωμάτια.

Τα κουστούμια του Ιωάννη και της Τζανίν είναι απλά και σύγχρονα, σε αποχρώσεις μπλε, σκούρο μπλε και ανοιχτό γαλάζιο. Λειτουργούν συμπληρωματικά σε κάθε σκηνή - πχ. σκούρο παντελόνι / ανοιχτόχρωμο μπλουζάκι ο ένας - το αντίθετο ο άλλος.

Εικόνα 1η

{Με χαμηλό φωτισμό ανοίγει εικόνα στο ατελιέ και το στούντιο. Στο στούντιο ο Ιωάννης, ξαπλωμένος στον καναπέ ακούει μουσική από το ραδιόφωνο - σύγχρονα έντεχνα ελληνικά τραγούδια. Στο ατελιέ μπαίνει η Τζανίν μ' ένα φλιτζάνι καφέ, ανάβει ένα κερί, ψάχνει σταθμό στο ραδιόφωνο - ήχοι ανάλογοι - σταματάει στο ίδιο τραγούδι - ανάβει τσιγάρο και κάθεται μουρμουρίζοντας το. Την ίδια στιγμή ο Ιωάννης παίρνει την κιθάρα και παίζει / μουρμουρίζει το τραγούδι. Τα φώτα και ο ήχος του ραδιοφώνου χαμηλώνουν στο στούντιο και δυναμώνουν στο ατελιέ. Ο Γλαύκος εμφανίζεται στην πλατφόρμα και απλώνει το χέρι προς το τηλέφωνο, σαν να «υπαγορεύει» με παντομίμα την κίνηση - και η Τζανίν σηκώνεται, βολτάρει νευρικά μπροστά στο τελάρο, παίρνει κάρβουνο και προσθέτει δυο γραμμές, τ' αφήνει απότομα, κλείνει το ραδιόφωνο, πηγαίνει στο τηλέφωνο και παίρνει αριθμό.}

Χριστίνα:

Λέγετε...

Τζανίν:

Εγώ είμαι πάλι...

Χριστίνα:

Το περίμενα... Πως είσαι...;

Τζανίν:

Δεν ξέρω...

Χριστίνα:

Δούλεψες καθόλου με τον πίνακα...;

→ **Γλαύκος:** Καθόλου....!!!!

Τζανίν:

Καθόλου... Δεν μπορώ - μόλις πιάσω το μολύβι με πιάνει μαύρη κατάθλιψη - ούτε να ζωγραφίσω θέλω ούτε τίποτα... Δεν ξέρω τι έχω πάθει από την ώρα που ήρθε το τελάρο και βγήκε αυτό το έκτρωμα...

→ **Γλαύκος:** Ε... όχι κι έκτρωμα χρυσό μου...

Τζανίν

Ό,τι κι αν είχα σκεφτεί να ζωγραφίσω έχει πάει περίπατο - μόνο να κλαίω θέλω - και το γαμώτο είναι που δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί...

Χριστίνα:

Παράτα το...!! Αν είναι να σου βγάλει την πίστη παράτα το...! Απλώς ...!

→ **Γλαύκος:** Δεν μπορεί...

Τζανίν:

Δεν μπορώ...!!!

Χριστίνα:

Γιατί να μην μπορείς - πάρε το τελάρο και τράβα το στην αποθήκη...

Στην ανακύκλωση... Κι αν προτιμάς στα σκουπίδια - στο κάτω κάτω κατά λάθος στο φέρανε... δεν είχες σκοπό να ζωγραφίσεις έναν τόσο μεγάλο πίνακα εσύ και προφανώς το μέγεθος αυτό σε τρομάζει...

→ **Γλαύκος:** ...Το σκέφτηκε αλλά δεν μπορεί... δεν την αφήνω...

Τζανίν:

Δεν ξέρω... κάποια στιγμή το σκέφτηκα να τον πετάξω... Αλλά δεν μπορώ...

Χριστίνα

Γιατί...;;;

Τζανίν

Γιατί τα χέρια μου τρέμουν, με πιάνει θλίψη και πανικός απίστευτος και δεν ξέρω τι μου συμβαίνει... Σκέφτομαι να τα παρατήσω εντελώς...

→ **Γλαύκος:** ...Να μην το σκέφτεσαι...

Χριστίνα

Να σου λείπουν αυτά και κοίτα να ηρεμήσεις... Στο κάτω κάτω άμα θες να κλάψεις, κλάψε - καλό θα σου κάνει... Θα ξεκαθαρίσει κι ύστερα βλέπεις αν θέλεις να συνεχίσεις ή να τ' αφήσεις γι' αργότερα... ή ακόμα και να πετάξεις το συγκεκριμένο τελάρο. Μην πνιγόμαστε σε μια κουταλιά νερό...

Τζανίν

Μα να σου πω... έτσι ακριβώς αισθάνομαι... Πνί-γο-μαι...!! Και δεν μπορώ να καταλάβω αν είναι μια κουταλιά το νερό - εμένα μου μοιάζει για ποτάμι...

Τέλος πάντων να σ' αφήνω τώρα... σε βασανίζω τόσες μέρες με τα δικά μου... είναι κι ακαταλαβίστικα...

→ **Γλαύκος:** ...εσύ δεν καταλαβαίνεις...

Χριστίνα

Δεν με βασανίζεις, δεν είναι «ακαταλαβίστικα» και να μην κάθεται να μιζεριάζεις... Συνήθειο το 'χεις πάρει τελευταία και καθόλου δεν μ' αρέσει - τ' ακούς...;; Λοιπόν, εδώ θα είμαι εγώ και τα λέμε πάλι αργότερα... Γεια...

Τζανίν

Εντάξει... τ' ακούω... Γεια...

{Κλείνουν. Ο Γλαύκος δείχνει τον πίνακα - η Τζανίν δοκιμάζει μερικές γραμμές με το κάρβουνο, τ' αφήνει εκνευρισμένη, ανάβει τσιγάρο - γυρίζει αποφασιστικά στο τελάρο.}

Τζανίν

Ποιός είσαι...; Γιατί με βασανίζεις και μου κυνηγάς τον ύπνο...;

Τι θες από μένα - να σε ζωγραφίσω ή να σε πετάξω...;

Πως ήρθες μ' αυτόν τον παράξενο τρόπο - δεν είχα παραγγείλει τέτοιο τελάρο εγώ... Δυο φορές το γύρισα πίσω - δυο φορές το ξαναφέρανε...

→ **Γλαύκος:** Έξυπνο κόλπο - δε βρίσκεις...; Κάτι έπρεπε να κάνω για να πάρεις είδηση κούκλα μου...

Τζανίν

Πρώτη φορά συμβαίνει αυτό τόσα χρόνια που συνεργάζομαι μαζί τους στο

διαφημιστικό... Δεν είναι «λάθος» - εφιάλτης είναι μια βδομάδα τώρα... Χα...!
ο γίγαντας του μουσαμά - ούτε στην Χριστίνα δεν τολμώ να το πώ...Θα
τρομάξει... Να είχες ένα πρόσωπο τουλάχιστον...

→ **Γλαύκος:** Μωρέ... εγώ έχω πρόσωπο... όταν το δεις να δω τι θα κάνεις...

Τζανίν

Κι αυτή η απελπισία κάθε που βάζω μια μολυβιά...; *Τι είσαι...;*

Ποιός είσαι...; *Τι θέλεις...; Γιατί...;*

{Κάθεται / κουλουριάζεται στον καναπέ / τα φώτα χαμηλώνουν / τέλος
της εικόνας.}

Εικόνα 2η

{Δυναμώνει ο φωτισμός και ο ήχος του ραδιοφώνου στο στούντιο. Στην πλατφόρμα εμφανίζεται η Γλαύκη και δείχνει το τηλέφωνο. Ο Ιωάννης εξακολουθεί να είναι με την κιθάρα - την αφήνει απότομα, κλείνει το ραδιόφωνο, πηγαίνει στο τηλέφωνο, παίρνει αριθμό, ήχοι ανάλογοι.}

Μάνος

Λέγεται...

Ιωάννης

Έλα... εγώ είμαι...

Μάνος

Το φαντάστηκα... Τι γίνεται...;;

Ιωάννης

Ψάχνω τραγούδια για κείνο το θεατρικό που ετοιμάζουν στο σχολείο της κόρης μου... Τζίφος μέχρι στιγμής - τίποτα δεν βγαίνει με το ραδιόφωνο...

Μάνος

Ε... δεν θα φταίει το ραδιόφωνο... Να ρωτήσω για τα... «άλλα»...;;

Ιωάννης

Ποιά... «άλλα»... Δεν υπάρχουν «άλλα»....

Μάνος

Που θα πει... κοιμήθηκες ήσυχα και καλά, χωρίς όνειρα και κουραφέξαλα...

Ιωάννης

Θα πει τα ίδια και όχι άλλα... Κοιμήθηκα ελάχιστα, με τα ίδια όνειρα και τα ίδια κουραφέξαλα...

→ **Γλαύκη:** Όχι και «κουραφέξαλο» αγάπη μου εγώ... Δεν θέλεις να θυμώσω...

Ιωάννης

Είμαι τόσο κουρασμένος - ούτε στο μαγαζί δεν μπορώ να πάω αυτές τις μέρες. Με πήρε ο ύπνος με την κιθάρα στο χέρι - αλλά δε βαριέσαι... ούτε μισή ώρα δεν κοιμήθηκα κι άντε πάλι και τα ίδια ξανά... Τα δάση κι οι παραλίες, μαυρίλα και σκοτεινιά - και το πρόσωπό της εκεί... μπροστά στα μάτια μου... Μάγισσα και στοιχειό που με κυνηγάει...

→ **Γλαύκη:** ...Δεν σε κυνηγάει... σε οδηγεί...

Ιωάννης

...δυο μήνες πάνε που δεν μπορώ να κλείσω μάτι, δεν αντέχω άλλο, έχω εξαντληθεί... και το γαμώτο είναι που δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί... Από το πουθενά - και χωρίς καμιά αιτία...

Μάνος

Εγώ στο είπα - μπορεί να χρειάζεται να πάς να την βρεις.

Ιωάννης

Δεν έχω να πάω πουθενά - και δεν έχει καμιά δουλειά στη ζωή μου αυτή...
Ούτε στον ύπνο, ούτε στον ξύπνιο...

→ **Γλαύκη:** Σε πειρασμό με βάζεις αγάπη μου... Σε μεγάλο πειρασμό...

Ιωάννης

...Ποτέ δεν είχε άλλωστε - μια περαστική περιπέτεια ανάμεσα στις πολλές εκείνης της εποχής... Χωρίς καμιά ιδιαίτερη σημασία για μένα...

Μάνος

Για σένα...

Ιωάννης

Δεν έχουμε κανέναν άλλο εδώ...

→ **Γλαύκη:** Ε βέβαια... πότε είδες πιο πέρα από την μύτη σου εσύ...

Μάνος

Έχουμε εκείνη... Για να 'ρχεται στον ύπνο σου κάποια δουλειά θα 'χει...

Ιωάννης

Άσε μας ρε Μάνο - που «έχουμε εκείνη» κι έχει και «δουλειά»... Τριάντα χρόνια κοντεύουνε - ούτε περσινά ξινά σταφύλια δεν έχουμε πια...

Ούτ' εγώ - ούτε «εκείνη»...

→ **Γλαύκη:** Αμπέλι ολόκληρο έχουμε χρυσέ μου... Υπερπαραγωγή...!

Μάνος

Για σταφύλια δεν ξέρω αλλά ύπνο δεν έχεις... Όταν παίζει το ίδιο όνειρο κάθε βράδυ θα πει πως κάτι δεν πάει καλά, Ιωάννη... Κάλι σε βασανίζει και χρειάζεται να το δεις, να το ξεκαθαρίσεις... Ενοχές, απωθημένα, δικά σου, δικά της - δεν ξέρω - και φοβάμαι πως δεν μπορώ να βοηθήσω άλλο. Έχω τις δικές μου απόψεις γι' αυτά τα θέματα εγώ και δεν σ' αρέσουνε... Αλλά δεν γίνεται να συνεχίσεις έτσι, είναι καιρός να το κουβεντιάσεις με κάποιον «ειδικό»...

Ιωάννης

Σαν τι «ειδικό» - ψυχίατρο...; Δεν είσαι καλά - που θα κάθομαι να λέω στον κάθε ξενέρωτο για την μάνα μου κι αν έπαιξα με το πουλάκι μου εγκαίρως κι αρκετά... Ούτε συζήτηση - ακόμα και τις δικές σου τις «μεταφυσικές» θα προτιμούσα... Φύγ' από 'δω ρε...

Μάνος

Να φύγω, καμιά αντίρρηση - δικό σου είναι το πρόβλημα... Εγώ με τις «μεταφυσικές» μου την έχω βρει την άκρη... Και με την... «ονειρεμένη» μου μια χαρά - όνειρα γλυκά που δεν φαντάζεσαι... Δεν σε βλέπω διατεθειμένο να το ψάξεις «έτσι» όμως...

Ιωάννης

Μάλιστα... Εσύ κουβεντιάσεις για... «ονειρεμένες» και πράσιν' άλογα, αλλά... εγώ πρέπει να πάω στον ψυχίατρο... Άκου... «ονειρεμένη»...

Μόνο αυτό μας έλειπε - να βρέχω σεντόνια στην ηλικία μου...

→ **Γλαύκη:** Όπως πάντα... πονηρός - ο νους σου ο πονηρός...

Μάνος

Σε λάθος όργανο το τοποθέτησες αλλά δεν πειράζει - μικρός είσ' ακόμα και

σε παίρνει... Άντε τώρα... τράβα να δεις τι σου ετοιμάζουν τα σημερινά ονείρατα και τα λέμε αύριο πάλι...

Ιωάννης

Βρε άντε από κει - που θα μου πεις εσύ για «λάθος όργανο»...

{Κλείνουν γελώντας. Ο Ιωάννης σηκώνεται, βηματίζει, ανάβει τσιγάρο. Η Γλαύκη σηκώνει το χέρι και δείχνει προς το ραδιόφωνο. Ο Ιωάννης ανοίγει το ραδιόφωνο - ακούγεται ένα γνωστό τραγούδι.}

→ **Γλαύκη:** Όχι πάλι το ραδιόφωνο - δεν μ' ακούς με τόση φασαρία...

(Ο Ιωάννης το κλείνει με γκριμάτσα αποδοκιμασίας)

→ **Γλαύκη:** Παραδίπλα... στο συρτάρι... το κουτί...

{Ο Ιωάννης ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει ένα χάρτινο κουτί, κάθεται και ψάχνοντας βγάζει μερικές φωτογραφίες. Κρατάει μία - την ακουμπά δίπλα στο τηλέφωνο- μονολογεί - η Γλαύκη ακολουθεί με αργή παντομίμα.}

Ιωάννης

Αξέχαστη κείνη η εκδρομή... Ένα τσούρμο παιδαρέλια ξεσαλωμένα κι ανήμερα... Τριάντα χρόνια και βάλε... πως περάσανε τόσα πολλά...

→ **Γλαύκη:** Εξαρτάται... από ποιά πλευρά το βλέπεις...

Ιωάννης

...Μια κούκλα ήσουν... Κι εκείνο το γέλιο σου... σα νερό...

Πως άλλαξες έτσι - τρόμαξα να σε γνωρίσω πρόπερσι που έπεσα πάνω σου στο γραφείο της διαφημιστικής... Μια σκέτη τυπικούρα...

Σοβαρή και «κυρία» - αγέλαστη σαν διευθύντρια φυλακών... Θυμώνω ακόμα και στον ύπνο μου που σε βλέπω...

{πετάει την φωτογραφία στο πάτωμα}

Να μην ξαναρθείς...! Ποτέ...! Ακούς...;;;

{Η Γλαύκη κρύβεται μ' ένα σιγανό γέλιο / ο Ιωάννης μαζεύει την φωτογραφία στο κουτί / ανάβει τσιγάρο / παίζει κιθάρα / ξαναβγάζει την φωτογραφία.}

...Γιατί μου κυνηγάς τον ύπνο...; Τι θέλεις από μένα...;;

{Ακούγεται το σιγανό γέλιο - η Γλαύκη επιστρέφει στην πλατφόρμα.}

...Τι λέω Θεέ μου - τι δουλειά έχει και τι μου φταίει η γυναίκα ...;

Τόσα χρόνια περάσανε - τι περίμενα...; να μείνει ανέμελο κοριτσόπουλο...;

Και τι με νοιάζει στο κάτω κάτω - δε μ' ένοιαξε τότε που ήταν και τόσο

ερωτευμένη μαζί μου η κακομοίρα...

→ **Γλαύκη:**... Κακομοίρης είσαι και φαίνεσαι...

Ιωάννης

...τώρα με πείραξε...;; Δες να 'ναι αυτό...;

Ενοχές για την γαϊδουριά μου...;

Τώρα που βλέπω την κόρη μου να μεγαλώνει, καταλαβαίνω αλλιώς...

→ **Γλαύκη:** (τραγουδιστά)... Έχει ο καιρός γυρίσματα...

Ιωάννης

...δεν θα το άντεχα να της φερθεί έτσι κάποιος... Κανείς - ακόμα κι αν έκανε τις μεγαλύτερες βλακείες...

→ **Γλαύκη:** Για... ν' ακούσω και τις μεγάλες βλακείες που έκανε...

Ιωάννης

...Εδώ που τα λέμε... δεν έκανε και τίποτα φοβερό... Τόσες μέρες τώρα που την βλέπω στον ύπνο μου αναρωτιέμαι τ' ήταν αυτό που μ' ενοχλούσε τόσο πολύ... Εκείνο το ηλίθιο μπλοκάκι μάλλον - τα νεύρα μου σπάγανε να με σκισάρει κάθε τόσο... Ήταν τόσο δύσκολη εποχή τότε - δεν ήξερα τι θα κάνω και που θα καταλήξω - οι έρωτες μου λείπανε... Άντε και σχέση, δεσμεύσεις και τρέχα γύρευε - ούτε να το φανταστώ... Φοβόμουν...

Άφραγκος ήμουν κι αποτυχημένος ένοιωθα - δεν μπορούσε να πάει πάρα πέρα... Όχι ότι ζήτησε και τίποτα δηλαδή, δε μπορώ να πω...

→ **Γλαύκη:**... Αυτό πια σου έλειπε...!!!

Ιωάννης

...όχι φανερά τουλάχιστον - γιατί εκείνα τα σκισάκια άλλα δείχνανε...

Τα πιο βαθιά μου μυστικά ζωγράφιζε... Παράξενος κι ο τρόπος που με κοίταζε - σαν να 'βλεπε όλους τους φόβους και τις αγωνίες μου...

Πράγματα που κι εγώ ο ίδιος δεν καταλάβαινα είχε το θράσος να τα ζωγραφίζει - και να μου τα δείχνει κιόλας...

Γίνεται επικίνδυνος αυτός που μπορεί να σε δει τόσο βαθιά - τ' ακούς...;

Ούτε να τις βλέπω δεν ήθελα τις ζωγραφιές σου - και καθόλου δεν μ' ενδιέφερε πως ένοιωθες εσύ... Δυνατά βρεθήκαμε, το ξέρω - αλλά ως εκεί...

Εγωιστικό θα μου πεις - οκ... κι αυτό το ξέρω... Τα βλέπω αλλιώς τώρα πια και στ' αλήθεια λυπάμαι αλλά ακόμα κι αν ήθελα το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω και πάψε να στοιχειώνεις τον ύπνο μου...

Δεν έχει νόημα να ξυπνάς αναμνήσεις κι ενοχές - δεν ήξερα, δεν είχα ιδέα τι με θύμωνε τόσο... Από ένστικτο αντιδρούσα... Αυτοσυντήρηση - που ήσουν τόσο απρόβλεπτη... Πως τα κατάφερνες έτσι...;;

Φοβήθηκα τόσο πολύ κείνο το βράδυ - που μέθυσες και χάθηκες στην παραλία... Και τι δεν σκέφτηκα - μέχρι πως αυτοκτόνησες... πως πνίγηκες στη θάλασσα... Τον κόσμο ανάποδα είδα μέχρι να σε βρω...

{Ακούγονται οι μακρινές νότες, η Γλαύκη δείχνει την κιθάρα, ο Ιωάννης την πιάνει, κάθεται στον καναπέ και παίζει μια μελαγχολική μελωδία. Τα φώτα σβήνουν αργά - τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 3η

{Ο φωτισμός δυναμώνει στο ατελιέ. Η Τζανίν είναι κουλουριασμένη στον καναπέ. Σηκώνεται κουρασμένα, βάζει ένα ποτήρι νερό, ανάβει τσιγάρο και στρέφεται στον πίνακα. Ακούγονται οι μακρινές νότες - ο Γλαύκος εμφανίζεται στην πλατφόρμα πίσω από την κουρτίνα.}

Τζανίν

Μάλιστα...! Ο Ιωάννης...! Βέβαια...! Χμ... Ωραία...!

Εσένα βρήκα να ζωγραφίσω...; πάλι...;; Ένας τεράστιος Ιωάννης...!

Ολόκληρος γίγαντας βγαίνει...

«Τ' απωθημένα μου» θα 'λεγε η Χριστίνα... Και να πεις πως τον σκεφτόμουν αυτές τις μέρες να το καταλάβω - αλλά με τόση δουλειά και τόσο πήγαιν' έλα με το τελάρο, ούτε σκέψη...

Ούτε που πέρασε από το νου μου...

→ **Γλαύκος:** Εγώ πέρασα... εσύ δεν με είδες...

{Ο Γλαύκος σηκώνει το χέρι και δείχνει το τηλέφωνο - η Τζανίν πηγαίνει εκεί και παίρνει νούμερο - ακούγονται ήχοι ανάλογοι.}

Χριστίνα

Λέγετε...

Τζανίν

Εγώ είμαι...

Χριστίνα

Αναμενόμενο... Τι νέα απ' το μεσημέρι...;

Τζανίν

Δεν θα πιστέψεις αυτό που ανακάλυψα...

Χριστίνα

Για δοκίμασε...

Τζανίν

Προχθές που ήρθες... τον είδες τον πίνακα...;

Χριστίνα

Με δουλεύεις...; φυσικά και τον είδα...

Τζανίν

Όχι βρε παιδί μου... να... θέλω να σε ρωτήσω... τι είδες...

Χριστίνα

Τι να είδα - το προσχέδιο ενός άντρα...

Τζανίν

Μόνο...;

Χριστίνα

Μόνο... Γιατί - υπήρχε και κάτι άλλο...;

Τζανίν

Δεν είδες πως είναι τεράστιος...;;

Χριστίνα

Το είδα... και λοιπόν...;

Τζανίν

Και δεν σου έκανε εντύπωση...;

Χριστίνα

Τι εντύπωση να μου κάνει - μεγάλο το τελάρο, μεγάλο και το προσχέδιο κι αν είναι να το «εκθέσεις» δεν θα τ' αφήσεις έτσι υποθέτω... Ελπίζω...

Τζανίν

Όσο γι' αυτό - εντάξει... εννοείται... Ξέρεις... μετά που κλείσαμε ξάπλωσα λίγο εδώ, στον καναπέ... και με πήρε ο ύπνος... Πρώτη φορά εδώ μέσα...

→ **Γλαύκος:** Ε... όχι και πρώτη φορά....

Τζανίν

...πρώτη φορά από τότε που ήρθε το τελάρο δηλαδή... Μάντεψε όνειρο που είδα...

Χριστίνα

Τον «μεγάλο» πίνακα τελειωμένο και τον εαυτό σου Σαλβαδόρ Νταλί...

Τζανίν

Χα χα χα χα... για τόσο ψωνάρα μ' έχεις βρε Χριστίνα....;

Χριστίνα

Για περισσότερο...! Πολλά χρόνια καταπιέστηκες και φυσική συνέπεια είναι...

Τζανίν

Δεν έχεις άδικο - και πάντως... στο πρώτο κάτι πέτυχες... Τον πίνακα τον είδα - και που να σου λέω ποιόν είδα να «βγαίνει» απ' το τελάρο...

→ **Γλαύκος:** Ακόμα δεν είδες τίποτα...

Χριστίνα

Τον Νταλί...;;

Τζανίν

Τον Ιωάννη, Χριστίνα... θυμάσαι...; Σου είχα πει κάποτε για τον Ιωάννη...

Χριστίνα

Τον μουσικό...; Φυσικά και θυμάμαι... Ο μεγάλος έρωτας των σαράντα ημερών...

Τζανίν

Και των είκοσι χρονών...

→ **Γλαύκος:** ...και των πολλών αιώνων μη σου πω και σε ταράξω...

Χριστίνα

Κανονικά... πρέπει να 'χουν περάσει περισσότερα...

Τζανίν

Δεν λέω γι' αυτά που έχουνε περάσει... Για το πόσων χρονών ήμουν λέω...

Χριστίνα

Πόσο ήσουν...;

Τζανίν

Εικοσιένα... δευτεροετής στην σχολή... Ζωγράφιζα τότε... Πολύ...!

→ **Γλαύκος:** ...υπερβολικά...!

Τζανίν

...κι όλο δικά του σκίτσα έφτιαχνα...

→ **Γλαύκος:** ...χωρίς να ρωτήσεις όμως...

Χριστίνα

Κι εκείνος...;

Τζανίν

Εκείνος... δυο χρόνια μεγαλύτερος... Το 'παιζε «μεγάλος» και σοβαρός...

→ **Γλαύκος:** ...κι είπες να τον πάρεις για μοντέλο....

Τζανίν

...Κάποια στιγμή κατάλαβα πως πρέπει να τον ενοχλούσε που τον ζωγράφιζα... Δεν έλεγε βέβαια τίποτα αλλά κάθε φορά που του έδειχνα ένα σκίτσο έμοιαζε να θυμώνει... Δε βαριέσαι... ήταν ήδη πολύ αργά...

→ **Γλαύκος:** ...έτσι είναι... πάντα αργά παίρνεις είδηση... «μετά» νοείς...

Χριστίνα

Μάλιστα... Ωραία λοιπόν - το λύσαμε το μυστήριο...! Είσαι ακόμα ερωτευμένη μαζί του και ζωγράφισε τον επιτέλους κανονικά να τελειώνουμε. Θα σου περάσει και θα σου μείνει κι ο πίνακας κέρδος. Μετά... θα μπορείς να κάνεις κι άλλους...

Τζανίν

Πλάκα κάνεις μου φαίνεται...

→ **Γλαύκος:** ...τόσο απλό που μοιάζει με πλάκα κούκλα μου...

Χριστίνα

Γιατί να κάνω πλάκα - τι πιο λογικό...; Δουλεύεις τον πίνακα - κι ας είναι και ζόρικο - και ξεμπερδεύεις τα συναισθήματα σου που είναι κουβάρι... Είναι κι αυτός ένας τρόπος... Μετά... θα είναι όλα πιο απλά...

Τζανίν

Κι αυτό το παράξενο με το τελάρο...; Αυτή η σύμπτωση - που το γύρισα πίσω δυο φορές και πάλι το ίδιο ξαναφέρανε...; Και τέτοια ταραχή - τόσο μεγάλη θλίψη κάθε φορά που το έβλεπα... Σα να μου μιλούσε...

→ **Γλαύκος:** ...και βέβαια σου μιλούσα...

Τζανίν

...δεν έγινε βέβαια γιατί είμαι ακόμα ερωτευμένη με τον Ιωάννη όλο αυτό...

→ **Γλαύκος:** ...ε... όσο να 'ναι... έγινε και γι' αυτό...

Τζανίν

...ούτε που πέρασε άλλωστε από τον νου μου αυτές τις μέρες... Σπάνια τον σκέφτομαι πια έτσι κι αλλιώς...

Χριστίνα

Έλα τώρα - μια κακή συνεννόηση ήταν η ιστορία με το τελάρο... Σε φόβισε που είναι μεγάλο - κι έφερε στην επιφάνεια τα υπόλοιπα...

Τζανίν

Μάλιστα... Κι όταν αποφάσισα τελικά να το κρατήσω και να φτιάξω έναν υπέροχο βυθό με γοργόνες και τρίτωνες, να βγαίνει μια μαυρη θλίψη και να 'ναι αδύνατον να ζωγραφίσω αυτό που ήθελα...

Να πηγαίνει το χέρι από μόνο του - δεν μπορώ να το περιγράψω - και... ορίστε ο Κινγκ Κόνγκ...! Τι είναι αυτό Χριστίνα; Κακή συνεννόηση με τον εαυτό μου...;;

→ **Γλαύκος:** ...ακριβώς...

Χριστίνα

Προφανώς η μαύρη θλίψη έχει σχέση μαζί του - κάπου μέσα σου κουβαλάς έναν Κινγκ Κόνγκ... Φόβος μάλλον... ή... Ιωάννης...

→ **Γλαύκος:** ...Καλά το πας...

Χριστίνα

... ή «ο Φόβος για τον Ιωάννη» - διάλεξε και πάρε.. .κι *AN* θέλεις να ξεμπερδέψεις με δαύτον καλά θα κάνεις να συντονιστείς και να τον ζωγραφίσεις... Είπες πως «τότε» - τότε που τον γνώρισες - ζωγράφιζες πολύ... Και μάλιστα εκείνον...

Τζανίν

A... ναι... συνεχώς... Όχι μόνο εκείνον φυσικά - ετοιμαζόμουν για το τρίτο έτος κι είχα καϋμό να πάρω το βραβείο της σχολής... Θα μπορούσα να συνεχίσω στην Καλών Τεχνών, οι καθηγητές μου με είχαν ενθαρρύνει πολύ... Δε βαριέσαι - τίποτα δεν κατάφερα - μόνο κάτι σκόρπια σκίτσα με την φάτσα του μου μείνανε. Τέλειωσε τόσο άδοξα αυτή η ιστορία που κόντεψα να ξεχάσω τ' όνομά μου - όχι την Καλών Τεχνών...

Έμπλεξα ύστερα με το διαφημιστικό και με τον Τάκη και τα πέταξα όλα - και σκίτσα και μουσαμάδες... Ακόμα και τις μπογιές...

Τα υπόλοιπα είναι ιστορία γνωστή και συνηθισμένη... Αν εξαιρέσεις τον γιό μου και την εγγόνα μου δεν έχει και μεγάλο ενδιαφέρον...

Χριστίνα

Εδώ είμαστε λοιπόν - στην άκρη του νήματος ο κύριος Ιωάννης και το νήμα σε πάει πίσω στα σκίτσα και τα χρώματα που πέταξες...

Τζανίν

Πως το εννοείς αυτό...;;;

→ **Γλαύκος:** ... να στο συλλαβίσει κιόλας...;;;

Χριστίνα

Μωρέ... καλά λένε πως δεν υπάρχει μεγαλύτερος τυφλός απ' αυτόν που δεν θέλει να δει... Είναι δυνατόν να με ρωτάς «τι εννοώ»...;;;

Ηλίου φαινότερο...! Δεν είναι ο «άτυχος έρωτας» το θέμα σου - είναι που μ' αυτόν τον «έρωτα» έκλεισες την πόρτα στον ίδιο σου τον εαυτό...

Στην ζωγραφική με λίγα λόγια...

Τζανίν

E... δεν έφταιγε ο Ιωάννης γι' αυτό, δεν είχε καμιά σχέση ο άνθρωπος, δική μου ήταν η απόφαση... Ούτε κι ο Τάκης μου ζήτησε ποτέ να τα παρατήσω, ίσα ίσα... Δική μου είναι η ευθύνη Χριστίνα... Εξ' ολοκλήρου...

Χριστίνα

Φυσικά και είναι δική σου η ευθύνη - το θέμα δεν είναι εκεί... Δεν είναι η ίδια η απόφαση που ενδιαφέρει τώρα - είναι αυτό που την προκάλεσε...

Τζανίν

Έλα τώρα - τι να την προκάλεσε... Οι συγκυρίες, οι συνθήκες... Κάποια δουλειά έπρεπε να βρω - η ζωγραφική δεν τρώγεται και για ν' αρχίσει να πουλάει θέλει χρόνο και γνωριμίες...

→ **Γλαύκος:** ...πρώτ' απ' όλα θέλει ζωγραφιές κούκλα μου...

Τζανίν

...κι εγώ... μετά απ' αυτήν την ιστορία με το ζόρι την τελείωσα την σχολή... Καλά που βρέθηκε το διαφημιστικό να λες, που μόλις είχε ξεκινήσει και είχε ενδιαφέρον και πολλή δουλειά... Είχαμε αναλάβει τις οικολογικές οργανώσεις τότε - έτσι προέκυψε η σχέση με τον Τάκης κι η εγκυμοσύνη. Τραυματίστηκε κιόλας σ' εκείνη τη διαδήλωση - που μυαλό για ζωγραφικές και χρώματα μέχρι να συνέλθει... Παρά λίγο να τον χάσουμε... Ε... ύστερα ήρθε το παιδί και τα κάλυψε όλα - ούτε χρόνος ούτε διάθεση πια... Δεν θέλει πολύ να σε πάρει από κάτω η ρουτίνα...

Συμβιβάζεσαι... τα γνωστά...

Χριστίνα

Ωραία... ας πούμε πως συμφωνώ... Τώρα λοιπόν - που έχεις χρόνο - κάτσε να τον ζωγραφίσεις τον «γίγαντα» και να θυμηθείς πως ήσουν τότε που πέταξες τα σκίτσα και τους μουσαμάδες... Έτσι... θα δούμε αν θέλεις να το ξαναβρείς το νήμα... Μάλλον πρέπει να το πιάσεις από κει που τ' άφησες...

Τζανίν

Ναι... μπορεί... Τώρα που ξεκαθάρισε το «πρόσωπο» θα 'ναι πιο εύκολο... Ήταν τόσο μπερδεμένα όλα εκείνη την εποχή που τράβηξα μια κουρτίνα κι αποφεύγω να τα θυμάμαι... Ποτέ δεν θέλησα να τα «ξεμπερδέψω»...

→ **Γλαύκος:** ... κλασική η περίπτωση γλυκιά μου - κανείς δεν θέλει ν' ασχοληθεί μ' αυτό που πονάει... αλλά... δεν παύει να πονάει...

Τζανίν

... κι ως φαίνεται δεν γίνεται να πάω παρακάτω αν δεν το κάνω... Δεν θα προχωρήσω με την ζωγραφική αν δεν ξεκαθαρίσω γιατί την παράτησα... Ίσως ο τρόπος που αντιμετώπιζε τα σκίτσα μου ο Ιωάννης...

Χριστίνα

Ή ο τρόπος που τον αντιμετώπιζες εσύ - και τον Ιωάννη και την ίδια την ζωγραφική σου δηλαδή... Δεν πρέπει να την έπαιρνες και πολύ στα σοβαρά αν του έδειχνες τα πρωτόλεια σκίτσα σου - ακόμα και τα παιδιά δεν θέλουν να δείχνουν τις ζωγραφιές τους πριν τις τελειώσουν.

Ούτε καν σε μένα - που υποτίθεται πως μ' εμπιστεύονται...

Τζανίν

Έχεις δίκιο... πράγματι - μοιάζει τόσο παιδιάστικο όλο αυτό...

Σ' ευχαριστώ που είσαι μαζί μου Χριστινάκι - ένα παιδί με «ειδικές

ανάγκες» φαίνεται πως μου 'χει προκύψει κι εμένα... Κι έχω μεγάλη ανάγκη από κάποιον να με καταλαβαίνει...

Χριστίνα

(ειρωνικά) Παρακαλώ - και κανόνισε μακαρονάδα για να βγάλεις την υποχρέωση... Καλό το τηλέφωνο δε λέω, αλλά να πάμε και καμιά βόλτα, ειδική ανάγκη είναι κι αυτό... Πολύ κλείνεσαι τελευταία και μπορεί να το χρειάζεσαι - οκ - αλλά με μέτρο...

Άντε τώρα... τράβα να τα «πεις» και με τον γίγαντα...

Τζανίν

Εντάξει - θα πάω... Κι όσο για την μακαρονάδα, κερασμένη και το συντομότερο - στο υπόσχομαι... Έλα... καλό βράδυ... τα λέμε αύριο πάλι...

{Κλείνουν. Η Τζανίν σηκώνεται και πλησιάζει τον πίνακα. Ο Γλαύκος ανοίγει την κουρτίνα, προβάλλει μέσα στο δωμάτιο κι απλώνει τα χέρια του σαν να θέλει να την αγκαλιάσει. Η Τζανίν αγκαλιάζει τους ώμους της - γυρίζει και κουλουριάζεται στον καναπέ - ακούγονται οι μακρινές νότες. Τα φώτα σβήνουν - τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 4η

{Φωτίζεται το στούντιο - ο Ιωάννης είναι ακόμα με την κιθάρα. Η Γλαύκη στην πλατφόρμα απλώνει το χέρι και δείχνει το τηλέφωνο - ο Ιωάννης αφήνει την κιθάρα και πηγαίνει - σχηματίζει αριθμό.}

Μάνος

Πες το...

Ιωάννης

Εγώ είμαι...

Μάνος

Το είδα...

Ιωάννης

Δε μου λες εσύ, με τους ειδικούς και τις μεταφυσικές - που «δεν είμαι και διατεθειμένος»... Αν ήμουν...;

Μάνος

Τι να ήσουν...;

Ιωάννης

Διατεθειμένος να ψάξω ακόμα και τις φιλοσοφίες σου...

Μάνος

Είσαι...;

Ιωάννης

Δεν είμαι σίγουρος - αλλά το κεφάλι μου έχει γίνει σαν μπαλόκι και δεν μπορώ να δώσω εξήγηση καμία... Τραβάω ένα λούκι χωρίς αιτία - δεν υπάρχει κανένας πραγματικός λόγος... Όλα είναι μια χαρά - κι εγώ έχω χάσει τον ύπνο μου.. .Κάπως πρέπει να βρω την άκρη - και σε ψυχίατρο εγώ δεν πάω...

→ **Γλαύκη:** ...α πα πα πα...

Μάνος

Εντάξει κι εγώ δεν θα το προτιμούσα, αλλά... αυτό είναι το πιο εύκολο.

Ένα κάποιο χαπάκι και θα ξεμπερδεύεις - για την ώρα τουλάχιστον...

Ιωάννης

Το ξέρω - δεν θέλω έτσι... Κάτι πρέπει να κάνω, σίγουρα... αλλά όχι αυτό...

Μάνος

Το πρώτο που πρέπει να κάνεις είναι μου φαίνεται ν' αναρωτηθείς σοβαρά για κάποια πράγματα - και ν' απαντήσεις με ειλικρίνεια στον εαυτό σου... Προφανώς αυτό το «όλα είναι μια χαρά», αφορά μόνο την επιφάνεια και στην ουσία απλώς δεν ισχύει... Ακριβώς για να σου δείξει την αλήθεια έρχεται ο εφιάλτης και σταμάτα να κάνεις πως δεν βλέπεις...

Δεν ξεφεύγεις με φτηνά κολπάκια από την... «μάγισσα»...

→ **Γλαύκη:** ...πολύ σωστά... δεν πρόκειται...

Ιωάννης

Εντάξει... δεν είναι πάντα «μάγισσα» - ούτε και είναι πάντα εφιάλτες αυτά τα όνειρα... Μερικές φορές είναι κι ευχάριστα...

→ **Γλαύκη:** ...πάλι καλά που το παραδέχεσαι αγάπη μου...

Ιωάννης

...ακόμα και τότε όμως είναι πολύ έντονα. Και τόσο «ζωντανά» που ξυπνάω και δεν μπορώ πια να κλείσω μάτι... Κάτι πρέπει να κάνω - έχω καταστήσει να φοβάμαι να κοιμηθώ...

Μάνος

Το ξέρω - το καταλαβαίνω - κι ευχαρίστως να σε βοηθήσω όσο μπορώ, αλλά μιλάμε για διαφορετικό τρόπο σκέψης... Είσαι διατεθειμένος να δεις τον κόσμο «ανάποδα»...;;

Ιωάννης

Χα χα χα... κοίτα να δεις που πριν λίγο είπα την ίδια κουβέντα - αν και... εσύ μάλλον κάπως αλλιώς το εννοείς... Για δώσε ένα παράδειγμα...

Μάνος

Ένα παράδειγμα... μπορείς να θεωρήσεις δεδομένο πως ο «κόσμος» που βλέπεις στα όνειρά σου, είναι κόσμος υπαρκτός, με νόμους και κανόνες...

Ιωάννης

Τι εννοείς «κόσμος υπαρκτός» βρε Μάνο...;

Μάνος

Αυτό ακριβώς που λέω - δεν είναι «σχήμα λόγου»... Κόσμος κανονικός, με «κατοίκους» και δυνατότητες - πολλές δυνατότητες... Για να σου ανοίξει τις πόρτες και τα μυστικά του θα πρέπει να τα σεβαστείς όλ' αυτά - δεν ερμηνεύονται με τον ονειροκρίτη ούτε με αναλύσεις και «κοινές λογικές»...

Ιωάννης

Εν τάξει - δεν είπα να πιάσουμε τον ονειροκρίτη... Αλλά όσο να 'ναι μια ανάλυση πρέπει να την κάνω - κάτι τρέχει εδώ με την ψυχολογία μου ...

Μάνος

Φυσικά - ένα κομμάτι του «εαυτού» σου βρίσκεται εκεί και θα σε υποχρεώσει να παραδεχτείς όλα όσα προσπαθείς ν' αποφύγεις... Αυτά που είναι σημαντικά για την Ψυχή σου επηρεάζουν και την «ψυχολογία» σου... Στην περίπτωσή σου πάντως - κι απ' ότι φαίνεται... το θέμα δεν αφορά μόνο την δική σου «ψυχολογία»...

Ιωάννης

Τι πάει να πει αυτό...;

Μάνος

Πως πιθανόν να αφορά και την «ψυχολογία» της Τζανίν, η οποία παρεμπιπτόντως είναι ο πιο βασικός «κάτοικος» στην δική σου «ονειροχώρα»...

Ιωάννης

Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν έβλεπα πολλά όνειρα εγώ... Μόνο τα τελευταία χρόνια πότε πότε - μέχρι τώρα που άρχισε αυτή η ιστορία...

Μάνος

Θα ήταν άνευ σημασίας - και απλά δεν τα θυμόσουν...

Ιωάννης

Ναι - εντάξει το λένε κι οι γιατροί πως βλέπουμε όνειρα πάντα... κι ας μην τα θυμόμαστε...

Μάνος

Κι αν δεν το λέγανε οι γιατροί...; Δεν θα το παραδεχόσουν...;;

Ιωάννης

Όχι βρε άνθρωπε - δεν είπα αυτό... Αλλά όσο να 'ναι, άμα το παραδέχεται η επιστήμη πιο εύκολα θα το παραδεχτώ κι εγώ... θα 'ναι πιο σίγουρο...

Μάνος

Γι' αυτό σου λέω να πας σε ειδικό... Αν έχεις ανάγκη από «σιγουριά» κι «επιστημονική απόδειξη», εκεί πρέπει να πας...

Ιωάννης

Δε πάω σε ψυχίατρο εγώ Μάνο... Το είπαμε αυτό...

→ **Γλαύκη:** ...αυτό μας έλειπε... να χάσουμε και την Δευτέρα Παρουσία...

Ιωάννης

...στον αιώνα τον άπαντα δεν θα πάω και μη σώσω να κοιμηθώ ξανά.

Αν έχεις τρόπο να βοηθήσεις καλώς - αυτό μόνο θέλω... αυτό σε ρωτάω...

Μάνος

Ευχαρίστως - αλλά εγώ θα σου μιλάω για έναν «άλλο» κόσμο, όχι για «εγκεφαλικές λειτουργίες». Στην εποχή της «αποκάλυψης» ζούμε βέβαια κι αυτό σημαίνει πως αποκαλύπτεται αυτός ο «άλλος» κόσμος - αλλά από σένα εξαρτάται αν θέλεις να τον γνωρίσεις... Σε κάθε περίπτωση μιλάς για το «αόρατο» - ακόμα κι αν αυτό «αόρατο» είναι όνειρα και συναισθήματα που δεν τα ξέρεις... ή δεν θέλεις να τα ξέρεις...

Ιωάννης

Δεν έχω κανένα ιδιαίτερο συναίσθημα βρε Μάνο - τι λέμε τόσο καιρό...;

Μάνος

Αυτά τα όνειρα είναι γεμάτα συναισθήματα και μάλιστα βαριά... Απ' αυτά που κανένας δεν θέλει να έχει κι όλοι τα κρύβουμε - από τον εαυτό μας κατ' αρχήν... Γι' αυτό έρχονται μέσα στο όνειρο και για να έρχονται τώρα θα πει πως μόνο τώρα είσαι σε θέση να τα «δεις» και να τα παραδεχτείς. Αν θέλεις ν' «απαλλαγείς» χρειάζεται ν' αναρωτηθείς αληθινά.

Να τα γνωρίσεις - και για την ακρίβεια : να τ' αναγνωρίσεις...

Αυτό σημαίνει πως θα τα αισθανθείς - κι εκεί... αρχίζουν τα δύσκολα, γιατί αυτό πονάει... Και το ξέρεις πως αυτό πονάει - γι' αυτό τα κρύβεις και τα κουκουλώνεις... Δεν θέλεις λοιπόν να τα νοιώσεις κι έτσι τ' αφήνεις να σε τρώνε και να σ' αρρωσταίνουν...

Ιωάννης

Παραδείγματος χάριν...;;

Μάνος

Παραδείγματος χάριν... η ενοχή... Αν φέρθηκες σαν γάιδαρος και κάπου το 'χεις μετανιώσει... Ή... αν την ήθελες περισσότερο απ' όσο καταλάβαινες

τότε - πριν το διώξεις το πουλάκι και πάει πέταξε... Κι αφού το 'χασες το εκτιμάς αλλά είναι πια αργά ...

Ιωάννης

Τίποτ' απ' όλ' αυτά δεν ισχύει...

→ **Γλαύκη:** Μη λες μεγάλη κουβέντα - θα φασκελώνεσαι μοναχός σου μετά...

Ιωάννης

...ούτε σαν γάιδαρος φέρθηκα - ούτε και τίποτα περισσότερο ήθελα...

Μάνος

Σύμφωνοι... παράδειγμα ζήτησες - παράδειγμα σου δίνω. Τα συναισθήματα σου εσύ θα τα βρεις - εγώ που να ξέρω ; Αυτή τη στιγμή ακόμα κι εσύ το ψάχνεις κι η απάντηση θα προκύψει από τον κόσμο του αοράτου.

Η ρίζα του προβλήματος, η «αιτία», βρίσκεται πάντοτε κρυμμένη εκεί.

Χρειάζεται να βρεις τις σωστές ερωτήσεις και να είσαι αληθινός με τον εαυτό σου για να μπορέσεις «ν' ακούσεις» την απάντηση.

Και οπωσδήποτε... χρειάζεται να μάθεις ν' αντιμετωπίζεις με τον ανάλογο σεβασμό και τη «μάγισσα»...

→ **Γλαύκη:** ...ναι - γιατί κοντεύω να την χάσω την υπομονή μου...

Ιωάννης

Μου τη δίνει που μιλάς για κείνη σαν να είναι πρόσωπο υπαρκτό...

Μάνος

Φυσικά και είναι πρόσωπο υπαρκτό...!

Ιωάννης

Ναι βρε παιδί μου - μια χαρά ζωντανή είναι η γυναίκα - χτύπα ξύλο...

Ως «μάγισσα» εννοούσα...

Μάνος

Αυτό εννοούσα κι εγώ - μ' αυτήν την μορφή «έρχεται» στα όνειρα σου και κάποιος λόγος υπάρχει γι' αυτό... Αν δεν ήταν ζωντανή θα το συζητούσαμε διαφορετικά και τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο δύσκολα. Τώρα όμως έχεις την δυνατότητα να ξεκαθαρίσεις και τους «λογαριασμούς» σου μαζί της - κι αυτοί οι «λογαριασμοί» μπορεί να είναι πολύ παλιοί...

Ιωάννης

Για μένα είναι μόνο μια μνήμη ξεθωριασμένη - και μάλλον ενοχλητική Μάνο... Γι' αυτό την βλέπω και σαν μάγισσα υποθέτω...

Μάνος

Ε... ακριβώς - για να είναι ενοχλητική κι όχι αδιάφορη προφανώς κάτι τρέχει.. Άσε που είναι φορές που την βλέπεις και σαν «νεράιδα»...

Ιωάννης

Ναι... αλλά όχι τόσο συχνά...

→ **Γλαύκη:** ...πολύ θα σε βόλευε η νεράιδα αγαπούλα μου... το ξέρω...

Ιωάννης

...Ακόμα κι έτσι όμως... συνήθως θυμώνω και μάλιστα πολύ.

Μάνος

Αυτό θα πει πως μόνο ξεθωριασμένη δεν είναι αυτή η «μνήμη». Πρώτη ερώτηση λοιπόν, ο θυμός που σου προκαλεί η συγκεκριμένη γυναίκα. Γιατί...; Τι σου 'χει κάνει...; Και γιατί τώρα - μετά από τόσα χρόνια...;

Ιωάννης

Αμέσως μπορώ να σου απαντήσω σ' αυτό...

Μάνος

Στον εαυτό σου ν' απαντήσεις... Όχι επιπόλαια κι επιφανειακά ως συνήθως αλλά κατόπιν ωρίμου σκέψευς και περισυλλογής... Κι έχε υπ' όψιν σου πως η απάντηση, συνήθως οδηγεί απλώς στην επόμενη ερώτηση...

Θα βοηθούσε να κάτσεις να τα γράψεις... ό,τι θυμάσαι...

Ιωάννης

Ε... δεν θυμάμαι λεπτομέρειες - το μοτίβο είναι πάντα το ίδιο... Σκοτάδι κι η άγρια μάγισσα να με κυνηγάει... Με φτάνει και ξυπνάω...

Μάνος

Κι όταν την βλέπεις ως «νεράιδα»...;

Ιωάννης

Λίγο - πολύ το ίδιο - μόνο που εκεί καθυστερώ - σαν να την περιμένω να με φτάσει... Για να της τα ψάλλω...

→ **Γλαύκη:** ...και νομίζει πως δεν καταλαβαίνω κιόλας...

Μάνος

Πονηρός και στον ύπνο σου ρε μπαγάσα - αλλά δεν περνάνε εδώ αυτά...

Άντε τώρα... τράβα να κάνεις μια καταγραφή και τα λέμε αύριο πάλι...

Ιωάννης

Ήντάξει φίλε... Σ' ευχαριστώ... αύριο πάλι....

{Κλείνουν. Η Γλαύκη στρέφεται στο συρτάρι / ο Ιωάννης βγάζει ένα τετράδιο / κάθεται / τα φώτα σβήνουν - τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 5η

{Φωτίζεται ο διάδρομος των Γλαύκων με μωβ-μπλε προβολέα. Οι Γλαύκοι μπαίνουν με μουσική, χορεύοντας αγκαλιασμένοι, προχωρούν μπροστά και στέκονται. Οι φωνές από μαγνητόφωνο - ακολουθούν με παντομίμα.}

Γλαύκος: Δεν έχουμε πολύ χρόνο - σε λίγο θα με φωνάξει...

Πρέπει να με δει...

Γλαύκη: Όλα μπορείς να τα καταφέρεις εσύ... Ακόμα και να σε δει...

Γλαύκος: Δεν θα καταλάβει αλλιώς, δεν θα μπορέσει να συνεχίσει...

Θα τα παρατήσει πάλι...

Γλαύκη: Ε... δεν μ' έχεις για τόσο ηλίθια...

Γλαύκος: Εσένα όχι αγάπη μου - πως θα μπορούσα Εαυτέ μου...;

Γλαύκη: Το ξέρεις πως σε νοιώθω που ανησυχείς... Με ταραξείς έτσι...!

Γλαύκος: Δεν ανησυχώ αδικώς - έτοιμη να τα παρατήσει είναι κι αυτή είναι η τελευταία μας ευκαιρία... Αν αφήσει στην άκρη τον πίνακα, η ζωγραφική της πάει... πέταξε... και θα συνεχίσει να είναι μισή και χωρισμένη...

Γλαύκη: Το ξέρει - της το φωνάζω εδώ και χρόνια κι όπως βλέπεις ανταποκρίθηκε - ολόκληρο γραφείο παράτησε για να φτιάξει το ατελιέ και ν' αρχίσει να θυμάται... Όχι σαν τον βλάκα - που ψάχνει τα ραδιόφωνα και δε λέει ν' ανοίξει ένα συρτάρι... Ακόμα και τη φωτογραφία μου παραλίγο να την σκίσει τις προάλλες... Κι είχα βάλει το καλύτερο μου βλέμμα..

Γλαύκος: Είναι που δεν το αντέχει αγάπη μου αυτό το βλέμμα... Τον βλέπει πραγματικά και το φοβάται σαν εχθρό επικίνδυνο... Όχι πως η Τζανίνα πάει πίσω - παρά τρίχα να τον ρίξει στην ανακύκλωση τις προάλλες τον πίνακα...

Γλαύκη: Μην τη φοβάσαι την Τζανίνα - γυναίκα είναι... Αισθάνεται πιο εύκολα... πιο δυνατά... Μπορεί ακόμα και να σε δει.

Γλαύκος: Κι ο Ιωάννης θα μπορέσει... Θα τον βοηθήσω εγώ...

Γλαύκη: Μην τολμήσεις παρέμβαση - το ξέρεις πως απαγορεύεται...!!

Γλαύκος: Το ξέρω - αλλά τον έχω βρει τον τρόπο...

Γλαύκη: Τι σκαρφίστηκε πάλι ο νους σου ο πολυμήχανος...;;
Οδύσσεια θα καταντήσουμε...

Γλαύκος: Δεν έχω τόσο μεγάλες φιλοδοξίες αγάπη μου - το κόλπο είναι απλό - δεν χρειαζόταν ο «πολυμήχανος»...
Απαγορεύεται να παρέμβω εγώ για να μπορέσει ν' ακούσει εσένα και να συνδεθεί μαζί σου - αυτό θέλουμε κι έτσι πρέπει να γίνει... Όμως δεν απαγορεύεται να στέλνουμε μηνύματα στους «βοηθούς» - κι ο Μάνος ξέρει απ' αυτά..

Γλαύκη: Εντάξει, φυσικά και θα χρησιμοποιήσουμε τους βοηθούς, ό,τι μπορούμε θα κάνουμε για να μην χαθούμε ξανά... Μια ευκαιρία μας δόθηκε μετά τόσους αιώνες - δεν θ' αφήσουμε να πάει χαμένη...

Γλαύκος: Δεν ξέρω αν θα καταφέρουμε να μας ενσωματώσουν - είναι τόσο ανίδεοι και παγωμένοι ακόμα... Κι είναι απαραίτητο - η «Ένωση» δεν μπορεί να ολοκληρωθεί αν η συχνότητα της Αγάπης δεν περάσει στο φυσικό πεδίο... Πρέπει να καταγραφεί στο κύτταρο, ν' αλλάξει και να συμπληρώσει το DNA... Μην ξεχνάς πως είμαστε μέσα στο κρίσιμο πλήθος...

Γλαύκη: Δεν το ξεχνώ ούτε λεπτό... Θα τα καταφέρουμε - θα το δεις. Είναι τόσο διαφορετικά όλα από τότε που συναντηθήκαμε. Σαν να 'χει αλλάξει ο κόσμος μόνο και μόνο γιατί εμείς οι «δυο» είμαστε Ένα ξανά... Δυο τρεις αιώνες μόνο κι από την Γή θα εξαλειφθεί το μίσος... Μισός άνθρωπος δεν θα υπάρχει... Δεν θα 'ναι πια οι άνθρωποι χωρισμένοι και μισοί - η «πύλη του κακού» και του φόβου θα κλείσει οριστικά...

Γλαύκος: Ναι... θα έχουν Ενωθεί μέσα στην καρδιά τους, θα 'ναι και πάλι ολόκληροι. Γυναίκα κι Άντρας αληθινά... Θα γνωρίζει «η δεξιά τους τι ποιεί η αριστερά τους»... Το τέλος κάθε πολέμου...!! Θα μπορούν ξανά - όπως τότε που δημιουργήθηκαν, να «αγαπούν τον πλησίον τους όπως τον εαυτό τους»...

{Ο Γλαύκος την αγκαλιάζει / μουσική / σβήνουν τα φώτα / τέλος εικόνας.}

Εικόνα 6η

{Τα φώτα ανάβουν ταυτόχρονα στο στούντιο και στο ατελιέ. Οι Γλαύκοι στην πλατφόρμα - ο Γλαύκος στο ατελιέ - η Γλαύκη στο στούντιο - «υπαγορεύουν» ανάλογα τις κινήσεις του Ιωάννη και της Τζανίν. Ο Ιωάννης πηγαينوέρχεται χορευτικά φορώντας τ' ακουστικά. Πάνω στον καναπέ ένα μεγάλο κουτί ανοιχτό και γύρω διάφορες σκόρπιες κασέτες και cd. Η Τζανίν στο ατελιέ με την παλέτα στο χέρι ζωγραφίζει στο τελάρο - που είναι στο δεύτερο στάδιο, αρκετά προχωρημένο, με χρώμα και κάποια χαρακτηριστικά. Ο Ιωάννης βγάζει ξαφνικά και θυμωμένα τ' ακουστικά και τα πετάει στον καναπέ, κλείνει το μαγνητόφωνο, φέρνει την φωτογραφία την ακουμπάει στο τηλέφωνο και κάθεται. Την ίδια ώρα η Τζανίν παρατάει θυμωμένα την παλέτα, κάνει μερικά βήματα στο δωμάτιο, γυρίζει στον πίνακα, τον αγγίζει διστακτικά. Στο ατελιέ τα φώτα χαμηλώνουν - αλλά δεν σβήνουν εντελώς. Στο στούντιο ο φωτισμός αλλάζει με την προσθήκη μωβ προβολέα. Ο Ιωάννης παίρνει στα χέρια του την φωτογραφία, την αφήνει, σηκώνεται, κινείται ή κάθεται ανάλογα - μονολογεί.}

Ιωάννης

A... ρε Μάνο... μεγάλο δίκιο είχες τελικά - πόσο δύσκολο να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου - και πόσο - κακά τα ψέματα.... Δεν θέλω να ξέρω... Πως καταχωνιάστηκε τούτο το σαράκι τόσα χρόνια Θεέ μου...; Σαν να 'χε σβήσει από την μνήμη μου ακόμα κι η απόπειρα... σαν να μην βρέθηκα ποτέ σε κείνο το νοσοκομείο με τις γάζες στα χέρια και το νου μου άγριο και σκοτεινιασμένο... Κι ορίστε τώρα που ταράζει τον ύπνο μου ό,τι είχα αποφασίσει πως δεν υπάρχει πια... Χμ... τ' άφησα όλα πίσω μου... Α ρε ψεύτη...! Ηλίθιε Γιαννάκη... που δεν τα κατάφερες ν' αυτοκτονήσεις κανονικά και νόμιζες πως μπορείς να σκοτώσεις ό,τι σε τρώμαζε... Οι αποτυχημένες μουσικές σου... Αποφάσεις πως σου φταίγανε - και τις πέταξες... Τις έκρυσες και νόμισες πως ξεμπέρδεψες... Βλάκα...!!! Αρνήθηκες να ζήσεις αληθινά - κι όλα τα κράτησες σε μίαν ανόητη επιφάνεια... Στην «επιτυχία» της ψευτιάς, μαγαζάκι κι επιχείρηση πετυχημένη... Μπόλικά λεφτά - ας είναι καλά και τα λογιστικά της Μαίρης - κι όλα τ' άλλα στο συρτάρι... Όσα δεν πεταχτήκανε δηλαδή κι αυτό κατά τύχη... Εκ παραδρομής... Απομεινάρια κλειδωμένα σ' ένα κουτί από μπότες... Χα..! Το πρώτο πράγμα που αγόρασα μετά που βγήκα από το νοσοκομείο... με τα χαπάκια του ψυχιάτρου στην τσέπη και τα κόκκινα σημάδια στα χέρια... Ούτε θυμάμαι πόσο καιρό κρυβόμουνα για να περάσουν... Να μην φαίνονται... Κι εκείνες τις μπότες... ποτέ δεν τις φόρεσα - σαν να τις αγόρασα μόνο και μόνο για να 'χω το κουτί τους για κρυψώνα... Ό,τι ονειρευόμουν εδώ μέσα το 'κρυψα... Χμ... είχα βρει κι ένα

από τα σκίτσα της όταν μάζευα τις κασέτες θυμάμαι... Πόσο μακρινή φαινόταν κιόλας κείνη η ανέμελη εκδρομή - κι ας μην είχανε περάσει πάνω από δυο χρόνια... Αλλιώςτικα μετράει ο χρόνος όταν είσαι νέος... Πολύ αλλιώςτικα... Άλλο «είδος» χρόνου είναι... Τριάντα τόσα χρόνια μετά κι έρχονται τα ίδια μάτια να βγάλουν στη φόρα τα καταχωνιασμένα... Και να δεις που τώρα... όλα φαίνονται σαν να ήταν χθες...

→ **Γλαύκη:** (τραγουδιστά)... που φιλάκια σου 'δυνα....

Ιωάννης (τραγουδιστά)

...που φιλάκια σου 'δυνα... στα χείλη τα βελούδινα....

{Από το ατελιέ ο Γλαύκος σηκώνει το χέρι του και δείχνει προς το στούντιο - η Τζανίν αφήνει τον πίνακα και περνάει στον διάδρομο των Γλαύκων, στέκεται και κοιτάζει γύρω παραξενεμένη.}

Ιωάννης

...Α... ρε βλάκα... πάντα σε βλέπανε τα δικά της τα μάτια Γιαννάκη...

Αυτό που ήσουν - όχι αυτό που παρίστανες... Το φόβο και την αγωνία που δεν ήθελες να βλέπεις ζωγράφιζε - σε προκαλούσε να το δεις...

Το θυμό και την απογοήτευσή σου ξυπνάει τώρα - κι άντε να κρυφτείς...

Απ' όλες τις γυναίκες του κόσμου... αυτή...

→ **Γλαύκη:** ...ω ναι...

Ιωάννης

...Πάντα ένοιωθα αμηχανία μαζί της - ακόμα κι όταν την σκεφτόμουν...

Απρόβλεπτη βρε παιδί μου - στα ξαφνικά χανόταν - στα ξαφνικά ερχόταν μ' ένα σκιτσάκι από κάρβουνο μπροστά στα μάτια μου...

Από την μια να με τραβάει σαν μαγνήτης τα σίδερα - κι από την άλλη ένας φόβος κι ένας θυμός χωρίς κανέναν πραγματικό λόγο...

Ποτέ δεν κατάλαβα το γιατί... Και κείνη η νύχτα - που χάθηκε στην παραλία και την έψαχνα... ακόμα τον στοιχειώνει τον ύπνο μου....

{Ακούγεται ήχος τηλεφώνου - ο μωβ προβολέας σβήνει - η Τζανίν από τον διάδρομο ταραάζεται κι επιστρέφει στο ατελιέ στην ίδια στάση που ήταν και πριν - ο Ιωάννης ταραάζεται επίσης και απαντά σαν αγουροξυπνημένος.}

Ιωάννης

...Λέγετε...

Μάνος

Σε ξύπνησα...

Ιωάννης

Όχι - όχι... δεν κοιμόμουν, μην ανησυχείς... κάτι παλιά τραγούδια άκουγα και σκεφτόμουν αυτά που λέγαμε... και τα όνειρα που έγραψα...

Μάνος

Ωραία... έχουμε συμπεράσματα...;;

Ιωάννης

Συμπεράσματα λίγα... ερωτήσεις πολλές...

Μάνος

Θαυμάσια...! Αυτό θα πει πως είσαι σε καλό δρόμο - και κυρίως πως δεν κοροϊδεύεις τον εαυτό σου...

Ιωάννης

Ερωτήσεις βρήκαμε... γι' απαντήσεις δεν ξέρω...

Μάνος

Ε... βάλε εσύ την σωστή ερώτηση κι η απάντηση θα 'ρθει, μην ανησυχείς...

Ιωάννης

Πότε γνωριστήκαμε εσύ κι εγώ ρε Μάνο ...;Θυμάσαι;

Μάνος

Ε... όχι ακριβώς... νομίζω λίγους μήνες μετά που άνοιξες το δισκάδικο....

Ιωάννης

Θυμάσαι - σου είχα πει τότε πως το άνοιξα αυτό το μαγαζί...;

Μάνος

Λίγα πράγματα... Ένα δάνειο είχες πάρει νομίζω...;

Ιωάννης

Ναι - όχι... δεν εννοώ αυτό... Σου 'χω πει ποτέ πως πήρα την απόφαση να παρατήσω την μουσική και ν' ανοίξω επιχείρηση...;;

Μάνος

Όχι - και γενικά δεν μιλάς γι' αυτό το θέμα... Θυμάμαι πως είχε περάσει πόσος καιρός για να σε δούμε ξαφνικά με κιθάρα στην παρέα... Μέχρι που έφτιαξες το στούντιο δεν είχα ιδέα πως γράφεις μουσική ...

Ιωάννης

Δεν σου έχω πει ποτέ για την απόπειρα...;

Μάνος

Συγκρότημα είναι αυτό...;

Ιωάννης

Όχι... απόπειρα αυτοκτονίας είναι....

Μάνος

Ορίστε...;

Ιωάννης

Λίγο καιρό πριν πάρω την απόφαση ν' ανοίξω το μαγαζί, είχα κάνει μια απόπειρα αυτοκτονίας... Δεν το συζητάω γενικά - δεν θέλω να το θυμάμαι... Είχα φάει πόρτα δυο τρεις φορές μαζεμένες από έναν παραγωγό δίσκων και είχα απογοητευτεί πολύ. Το ήξερα πως είναι δύσκολο να μπει στις εταιρείες και τα κυκλώματα, όμως είχα μια ελπίδα πως θα τα καταφέρω... Είχα βέβαια και τον πατέρα μου - που ποτέ του δεν με πίστεψε... «Δεν είναι δουλειά η μουσική - και καμιά σιγουριά δεν έχει»... έλεγε... Και μ' έτρωγε να βρω μια δουλειά της προκοπής... Δεν είχε κι άδικο σ' ένα βαθμό... Αποτυχημένος κι ηλίθιος ένοιωθα... Ήμουν κι άφραγκος...

Μάνος

Μάλιστα... και... είπες να «την κάνεις» μ' ελαφρά πηδηματάκια...

Ιωάννης

Ακριβώς... Δεν μου πέτυχε βέβαια - με βρήκε τυχαία μια γειτόνισσα και με πήγε στο νοσοκομείο. Έμεινα δυο μέρες λιπόθυμος κι ύστερα βγήκα - με την άδεια του γιατρού και σύσταση να παίρνω τα χαπάκια μου και να τον επισκέπτομαι τακτικά... Όμως δεν ήμουν πια ο ίδιος άνθρωπος...

Μάνος

Καταλαβαίνω...

Ιωάννης

Από τότε σταμάτησα ν' ασχολούμαι με μουσικές και τα σχετικά, ακόμα και την κιθάρα σπάνια την έπιανα... Μέχρι να τελειώσω με τον γιατρό και να κλείσουν τα σημάδια στα χέρια μου είχα μαζέψει όλες τις κασέτες και τις ηχογραφήσεις - αρκετές τις πέταξα κιόλας... Είχα πάρει απόφαση ν' αλλάξω «διαδρομή»... Σε δυο βδομάδες είχα βρει ακόμα και το μαγαζί που θα νοίκιαζα... Ένας φίλος που δούλευε στην τράπεζα βοήθησε να πάρω το δάνειο και... την συνέχεια την ξέρεις...

Μάνος

Ναι, την ξέρω... Εξηγείται και η αντίδρασή σου για τον... «ειδικό»...

Και... η ιστορία με την «κοπελιά»...; Γράφεται την ίδια εποχή..;

Ιωάννης

Τη Τζανίν...; α μπα... είχαμε σταματήσει να βλέπομαστε κανά δυο χρόνια πριν... Δεν είχαμε ποτέ δεσμό σου είπα - περαστική περιπέτεια, σκάρτους δυο μήνες να κράτησε... Ήταν ερωτευμένη μαζί μου - αλλά εγώ δεν είχα μυαλό για έρωτες τότε... Το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν η μουσική μου...

Μάνος

Ναι μεν - αλλά... Η ιστορία της αυτοκτονίας ήρθε στην επιφάνεια μες από τα όνειρα με την Τζανίν. Συνεπώς όλο και κάποια σχέση υπάρχει...

Ιωάννης

Ε... κάτι τέτοιες είναι οι καινούργιες ερωτήσεις που προκύψανε... Είπες να γράψω ό,τι θυμάμαι - κι όπως έγραφα, διαπίστωσα πως... η «μάγισσα», με κυνηγάει - κι εγώ τρέχω κατά το νοσοκομείο...

→ **Γλαύκος** : Ρώτα τον για το νοσοκομείο...

Μάνος

Πόσες μέρες έμεινες στο νοσοκομείο είπες...;

Ιωάννης

Δυο - τρεις... δυο μέρες ήμουν σε αφασία - λιπόθυμος δηλαδή...

Την τρίτη συνήλθα και έπρεπε να με δεί ο ψυχίατρος. Μετά που μίλησα μαζί του βγήκα...

→ **Γλαύκος** :...να θυμηθεί το νοσοκομείο... και την Τζανίν...

Μάνος

Μα... δεν θυμάσαι τίποτ' άλλο...; Μήπως έγινε κάτι που να 'χει σχέση με την Τζανίν...; Μήπως το έμαθε και ήρθε να σε δει...;;

Ιωάννης

Όχι... όχι... τίποτα τέτοιο - κανείς δεν το έμαθε - μόνο η γειτόνισσα...
Λιπόθυμος ήμουν - είχα χάσει πολύ αίμα, είχα πάρει και κάτι χάπια
περίεργα... Σαν να έβγαινα από ένα δάσος μεγάλο και σκοτεινό όταν
συνήλθα - και το μόνο που είχε σχέση με την Τζανίν είναι που για μέρες,
πολλές μέρες μετά όταν έκλεινα τα μάτια μου έβλεπα τα σκίτσα της - έτσι
που με ζωγράφιζε κάθε τόσο... Και να σου πω... πάντα, πιο πολύ τα σκίτσα
της μου 'ρχονται στο νου παρά το πρόσωπό της..

Μάνος

Τελικά είχαν για σένα πολύ μεγαλύτερη σημασία απ' όσο παραδέχεσαι
αυτά τα σκίτσα... Και πρέπει να ήταν και καλά...

Ιωάννης

Όσο γι' αυτό, πράγματι, ζωγράφιζε πολύ καλά... Πολύ εκφραστικά...
Ένας λόγος που θύμωνα ήταν ακριβώς αυτός - τώρα το καταλαβαίνω...
Η έκφραση που είχαν... Ήμουν σε αγωνία τότε, δεν ήξερα τι θα κάνω και
που θα βρεθώ... Κι εκείνη... σαν να την ήξερε την αγωνία μου... σαν να την
έβλεπε - και την ζωγράφιζε για να μου την δείξει...

Μάνος

Το πιθανότερο είναι πως αυτό ακριβώς έκανε...

Ιωάννης

Χμ... μάλλον έχεις δίκιο - μόνο που εγώ δεν ήθελα κανέναν να την ξέρει
αυτήν την αγωνία... Ούτε καν εγώ ο ίδιος...

Μάνος

Αν την είχες αναγνωρίσει όμως τότε, ίσως να είχες διαχειριστεί το θέμα
διαφορετικά... Να μην τα παρατούσες τόσο εύκολα...

Ιωάννης

Δεν ξέρω... πάνε χρόνια που αποφεύγω να τα σκέφτομαι. Άλλωστε πήγε
πολύ καλά το δισκάδικο, με την Μαίρη είμαστε μια χαρά - κι η μικρή μου
είναι τόσο υπέροχη που τίποτ' άλλο δεν μετράει μπροστά της...

Μάνος

Γι' αυτό ακριβώς σου προκύπτουν τώρα τα όνειρα κι οι «αναμνήσεις».
Αυτά τα πράγματα δεν έρχονται στην επιφάνεια αν δεν είναι οι συνθήκες
αρκετά καλές για να μπορείς να τ' αντιμετωπίσεις - και να κάνεις κάτι γι'
αυτά. Τα όνειρα έρχονται από τον κόσμο της Ψυχής σου - η οποία ουδόλως
ενδιαφέρεται για τον «πετυχημένο επιχειρηματία»... Όταν δεν κάνεις την
δουλειά της σε ταλαιπωρεί - κι όταν δει πως δεν της δίνεις σημασία σε
παρατάει άδειο σακί και φεύγει. Αν τότε πήρες μιαν απόφαση που
ματαίωσε το βασικό σχέδιο της Ψυχής σου, τώρα, ήρθε μάλλον η στιγμή να
το παραδεχτείς και να την «αναθεωρήσεις»... Γι' αυτό είναι δύσκολο και γι'
αυτό πρέπει να είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου.

Ιωάννης

Σαν τι να κάνω - στο θεό σου βρε Μάνο... Ακόμα κι αν μετανιώνω για
κάποια πράγματα σαν τι μπορώ να κάνω...;; Να παρατήσω το δισκάδικο

και ν' αρχίσω να το παίζω «συνθέτης» στην ηλικία μου...; Ή να πάω να βρω την Τζανίν και να της πω «με συγχωρείτε κυρία μου που δεν χώνεψα ποτέ τα σκίτσα σου και δεν καταλάβαινα τι ήθελες να πεις»...

Μάνος

Μπορείς απλά να θυμηθείς τα γεγονότα και να δεις αν πράγματι υπάρχει κάποιο σημαντικό λάθος στις αποφάσεις σου - αν λοξοδρόμησες μακριά από τον στόχο που είχε διαλέξει να ζήσει η Ψυχή σου... Κι αν είναι έτσι, ως προς την μουσική μπορείς απλά ν' αρχίσεις ν' ασχολείσαι ξανά μαζί της... Ως προς την Τζανίν.. ίσως το μόνο που χρειάζεται να είναι ένα απλό «συγγνώμη» - αλλά άσε πρώτα να καταλαγιάσει ο θυμός. Αφού είναι ζωντανή μπορείς να την συναντήσεις - να πείτε δυο κουβέντες και θα δεις...

Ιωάννης

Την συνάντησα πριν τέσσερα χρόνια - τότε που έστησα το στούντιο... Πήγα να παραδώσω κάτι για μια διαφήμιση κι εντελώς τυχαία βρέθηκα στην εταιρεία του άντρα της... Έχουν διαφημιστικό γραφείο...

Μάνος

Εντελώς τυχαία....!!!

Ιωάννης

Ναι ρε Μάνο - εντελώς τυχαία... Η πρώτη δουλειά που ανέλαβα, ένα κολάζ με μουσικές για μια παράσταση... Ήθελα να το ετοιμάσω με την ησυχία μου, είχα καθυστερήσει με την επεξεργασία και τα παιδιά του θιάσου δεν μπορούσαν να περιμένουν. Ο διαφημιστής χρειαζόταν το δισκάκι κι έτσι πήγα εγώ... Δεν είναι τόσο παράξενο...

Μάνος

Δεν θα ήταν - αν δεν είχες πέσει πάνω στη Τζανίν - και μάλιστα με την πρώτη δουλειά που ανέλαβες στο στούντιο...

Ιωάννης

Έχει κάποια ιδιαίτερη σημασία αυτό...;

Μάνος

Να σου πω... αν δούμε το στούντιο σαν μια δοκιμή να ξαναβρείς κάτι από τις μουσικές που πέταξες...; Στην πρώτη δουλειά που αναλαμβάνεις πέφτεις πάνω στην Τζανίν - και κάποιο καιρό μετά αρχίζεις να την βλέπεις στον ύπνο σου... Ε... προφανώς η Ψυχή σου, επικοινωνεί μες από το δικό της πρόσωπο... Τι μπορεί να σημαίνει αυτό δεν ξέρουμε ακόμα, αλλά... πως ένοιωσες όταν την είδες...; Είχατε συναντηθεί όλ' αυτά τα χρόνια...;

Ιωάννης

Ποτέ - και να σου πώ εγώ μάλλον χάρηκα που την είδα... Δεν είπαμε και πολλά - μόνο τα τυπικά... Καλά ήτανε, καλά είναι με τον άντρα της, έχουν κι έναν γιό - γραφίστας κι αυτός, τον γνώρισα... Αυτός είχε αναλάβει το διαφημιστικό της παράστασης...

→ **Γλαύκος:**Ρώτησε τον όμως και πως ένοιωσε μετά...

Μάνος

Μάλιστα... και μετά...;; Πως ήτανε για σένα το «μετά»...

Ιωάννης

Ποιο «μετά»...;

Μάνος

Το «μετά που την είδες»... Πως ένοιωσες - τι σκέφτηκες... Όλ' αυτά που συμβαίνουν τελοσπάντων όταν συναντάς έναν «φίλο απ' τα παλιά»...

Ιωάννης

Ε... εντάξει, με απασχόλησε... Αρκετά μπορώ να πω... Δεν είναι οτι την είδα γερασμένη - ίσα ίσα... αλλά να... το πρόσωπό της... Σαν αγέλαστη μάσκα, ακόμα και το χαμόγελο της μου φάνηκε ψυχρό και τυπικό... Θύμωνα μετά που το σκεφτόμουν - ήταν τόσο πρόσχαρο και γλυκό παιδί... και τώρα...

Μάνος

Τώρα...;

Ιωάννης

Δεν ξέρω Μάνο - ίσως θυμώνω που πέρασαν τα χρόνια... κανείς μας δεν είναι όπως ήτανε... Ίσως καλύτερα να μην την είχα συναντήσει - να την θυμάμαι όπως ήταν τότε...

Μάνος

Μάλλον να θυμάσαι τον εαυτό σου όπως ήταν τότε... Την είδες αλλαγμένη κι αναρωτήθηκες πόσο έχεις αλλάξει εσύ...

Ιωάννης

Όχι... καθόλου δεν το σκέφτηκα έτσι - όχι... Αυτό που με πείραξε ήταν η στάση της... Απόμακρη κι αγέλαστη - σα να μην χάρηκε καθόλου που με είδε...

Μάνος

Πιθανόν και να μην χάρηκε... Αν την είχες πληγώσει φυσικό είναι...

Ιωάννης

Ε... δεν φαντάζομαι τόσο πολύ - που να το κρατάει τριάντα χρόνια τώρα...

Μάνος

Δεν ξέρω τι φαντάζεσαι αλλά αυτή η συνάντηση έχει σίγουρα σχέση με τους εφιιάλτες σου - κι είναι καιρός να δεις τι συνέβη πραγματικά τότε... Και κατ' αρχήν ποιο πρόσωπο έχει η «μάγισσα» και ποιο η «νεράιδα»...

Ιωάννης

Έλα τώρα... το ίδιο πρόσωπο είναι...

Μάνος

Δεν είναι ίδιο το γελαστό και το γλυκό με το απόμακρο κι αγέλαστο... Σκέψου είπαμε - δεν έχει νόημα ν' απαντάς επιφανειακά κι επιπόλαια...

Ιωάννης

Με κουράζει πολύ όμως όλο αυτό - και τώρα έχω βγάλει στην επιφάνεια τις μουσικές εκείνης της εποχής... Δεν θέλω ν' ασχοληθώ με τίποτε άλλο...
→ **Γλαύκος:** ...υπεκφυγές...!!!

Μάνος

Υπεκφυγές...! Αυτά τα δυο πάνε μαζί, μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.

Σου το 'χω πει πως δεν μπορείς να την ξεγελάσεις την «μάγισσα».
Αυτά τα τερτίπια... δεν πιάνουν στον δικό της κόσμο...

Ιωάννης

Σιγά ρε Μάνο... σε λίγο θα μου πεις πως χρειάζομαι διαβατήριο για να πάω για ύπνο...

Μάνος

Μόνος σου το λες αυτό - εδώ και καιρό... Και για να μην μπορείς να κοιμηθείς τον «ύπνο του δικαίου» φίλε μου, θα πει πως κάτι άδικο σε βασανίζει... Μην περιμένεις να διορθωθεί από μόνο του ό,τι και να 'ναι - δεν δουλεύουν έτσι αυτά... Ο «ονειροφύλακας» δεν πρόκειται να σ' αφήσει ήσυχο... Όχι πριν καταλάβεις τουλάχιστον...

Ιωάννης

Ο... ποιός...;;

Μάνος

Ο «ονειροφύλακας»....

Ιωάννης

Και τι υποτίθεται πως σημαίνει αυτό.....;;;

Μάνος

Την «άλλη όψη του εαυτού σου» κατά κάποιον τρόπο. Μπορείς να πεις πως είναι ο «προσωπικός σου τρελός» - αυτός που... «όλα ανάποδα τα βλέπει» και στέλνει περίπατο την «κοινή λογική» και τους «κανόνες» σου... Αλλά... ας μην το αναλύσουμε άλλο για σήμερα, αρκετά είπαμε... Κάτσε λίγο ήσυχα, να δεις πως συνδέονται οι εφιάλτες σου με κείνη την «τυχαία» συνάντηση με την Τζανίν και δεν χανόμαστε... Τα λέμε αύριο πάλι...

Ιωάννης

Εν τάξει Μάνο... Θα προσπαθήσω να το δω... Άντε... γεια...

{Κλείνουν. Ο Ιωάννης παίρνει την φωτογραφία και την κοιτάζει - η Γλαύκη με ανάλογη παντομίμα - τα φώτα σβήνουν αργά - τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 7η

{Ο φωτισμός στο ατελιέ. Η Τζανίν αφήνει τον πίνακα και ακολουθώντας το νεύμα του Γλαύκου πηγαίνει στο τηλέφωνο - παίρνει αριθμό.}

Χριστίνα

Λέγετε...

Τζανίν

Εγώ είμαι....

Χριστίνα

Καλώς τηνε... με γεια τη φωνή... Άρρωστη είσαι...

Τζανίν

Όχι... σοκαρισμένη...

Χριστίνα

Γιατί...;;; Έγινε κάτι...;

Τζανίν

Και ναι και όχι

Χριστίνα

Που θα πει...

Τζανίν

Ηλίθια είμαι Χριστίνα... Μια ηλίθια - μια ανόητη... Μια ψεύτρα...

Χριστίνα

Όπα... ένα ένα με την αυτοκριτική κορίτσι μου - δεν τα παλεύω όλα μαζί...

Τζανίν

Προχώρησα κάμποσο από χθες με τον πίνακα - και δεν φαντάζεσαι τι ήρθε στην επιφάνεια...

Χριστίνα

Δεν φαντάζομαι αλλά θα μου πεις...

Τζανίν

Αυτό θέλω - να σου πω... Αλλά δεν ξέρω από που ν' αρχίσω...

Χριστίνα

Πιάσ' το απ' την αρχή... Έχεις ξεκινήσει από προχθές με τον πίνακα - τα είπαμε χθες τ' απόγευμα κι ετοιμαζόσουν να πας για ύπνο... Ακούω...

Τζανίν

Ζωγράφιζα ως τα χαράματα, τον προχώρησα κάμποσο τον γίγαντα...

Όλο τα σκίτσα του που έφτιαχνα τότε έρχονταν στον νου μου... Είχε ξημερώσει όταν πήγα για ύπνο - κι είδα ένα όνειρο παράξενο πολύ...

Χριστίνα

Για λέγε...

Τζανίν

Είδα τον Ιωάννη πάνω σ' ένα άλογο, να με κουβαλάει πεθαμένη...

Περνούσαμε μες από μιαν έρημο - με βάτα και θάμνους εδώ κι εκεί και

κάποια στιγμή σταμάτησε, κατέβηκε από το άλογο και μ' άφησε στην ρίζα ενός θάμνου... Ύστερα έφερε κάτι βότσαλα χρωματιστά και τ' ακούμπησε πάνω μου, στην κοιλιά μου - κι αυτά μεγάλωσαν και γίναν ένα τεράστιο ουράνιο τόξο... Που όμως... νόμιζα πως ήμουν εγώ αυτό το ουράνιο τόξο... Ε.. .μετά ξύπνησα...

Χριστίνα

Ουάου... Φαντασμαγορικό...! Και πολύ ωραίο - αν εξαιρέσεις το ότι «ήσουν πεθαμένη»...

Τζανίν

Το παράξενο είναι πως αισθανόμουν πράγματι «πεθαμένη». Δεν έβλεπα «εγώ» την έρημο και τα βάτα - ούτε τα βότσαλα και τα ουράνια τόξα, ήταν μες από τα μάτια του Ιωάννη... σαν να ήμουν και το πτώμα κι ο Ιωάννης... Δεν ήξερα με τίνος τα μάτια βλέπω - ούτε ποιος βλέπει τ' όνειρο μες από τα δικά μου...

Χριστίνα

Ε... όνειρο ήτανε - τα πάντα μπορούν να συμβούν εκεί... Απ' όσο ξέρω αυτό που μετράει περισσότερο είναι το πως αισθανόσουν όταν ξύπνησες...

Τζανίν

Παράξενα - πήρε ώρα να συνέλθω... Το πρώτο που σκέφτηκα ήταν πως θα πεθάνω - και το περίεργο είναι πως δεν είχα κανέναν φόβο γι' αυτό... Ύστερα ήρθε στο νου μου εκείνο το βράδυ στην παραλία... Δεν θυμάμαι αν σου 'χω πει γι' αυτό - ήταν η τελευταία φορά που βρεθήκαμε με τον Ιωάννη... Είχαμε πάει με την παρέα σε μια ψαροταβέρνα στο Μαραθώνα... Εκείνο το βράδυ χωρίσαμε...

Χριστίνα

Τσακωθήκατε...;

Τζανίν

Κατά κάποιον τρόπο - δεν ήταν ακριβώς «καυγάς»... Κάποια στιγμή μέσα στην γενική πλάκα είπε κάτι για τα σκίτσα μου και στεναχωρήθηκα πολύ... Θύμωσα αλλά δεν είπα τίποτα - κι ύστερα ήπια κάνα δυο ποτήρια παραπάνω... Όχι καμιά φοβερή ποσότητα, αλλά με πείραξε... ζαλίστηκα και βγήκα να πάρω λίγο αέρα... Δεν τον άφησα να 'ρθει μαζί μου, δεν ήθελα, είχα ανάγκη να μείνω λίγο μόνη μου... ήσυχα...

Χριστίνα

Αυτό ήταν όλο...;;

Τζανίν

Όχι... έχει και συνέχεια... Βρήκα μια βάρκα ξέμπαρκε στην παραλία κι έκατσα λίγο να συνέλθω... Με πήρε ο ύπνος κι όταν ξύπνησα ήταν σαν να γυρνούσα από άλλο κόσμο... Σα να τα έβλεπα όλα για πρώτη φορά - ποτέ δεν το ξέχασα αυτό το συναίσθημα... Έκανα ώρα να προσανατολιστώ, να θυμηθώ την ταβέρνα και να βρω κατά που έπεφτε... Πλησιάζοντας είδα τα παιδιά σκορπισμένα πέρα δώθε να με ψάχνουν, χωρίς να το καταλάβω

είχα απομακρυνθεί αρκετά... Ο Ιωάννης ήταν έξαλλος, έβαλε τις φωνές μόλις με είδε κι ούτε που θυμάμαι τι έλεγε... Νόμιζε πως το είχα κάνει επίτηδες...

Χριστίνα

Δεν του εξήγησες...;;;

Τζανίν

Δεν μπορούσα - ήταν σαν να είχα χάσει τον εαυτό μου... τ' αντανάκλαστικά μου... Σαν να έβλεπα όνειρο... Μουρμούρισα κάποια στιγμή ένα συγνώμη και γυρίσαμε πίσω με διαφορετικά αυτοκίνητα... Από τότε δεν τον ξαναείδα μέχρι που πριν τέσσερα χρόνια βρέθηκε φάντης μπαστούνι μπροστά μου στο γραφείο...

Χριστίνα

Αυτό το θυμάμαι - ήταν τότε που μου μίλησες για κείνον... Τόσα χρόνια φίλες και δεν είχες πει τίποτα...

Τζανίν

Δεν ήθελα να τα θυμάμαι Χριστίνα - οι μέρες που ακολούθησαν ήταν τρομακτικές για μένα... Μου πήρε μήνες να συνέλθω - κι εκείνο τον καιρό έγινε και κάτι άλλο, που δεν σου το 'χω πει ποτέ... Δυο τρεις βδομάδες μετά ανακάλυψα πως ήμουν έγκυος...

Χριστίνα

Έκτρωση...;

Τζανίν

Έκτρωση...

Χριστίνα

Κι εκείνος...;

Τζανίν

Τι «εκείνος»...;

Χριστίνα

Το έμαθε...;;;

Τζανίν

Όχι βέβαια...!!!!

Χριστίνα

Δεν του το είπες...;;;

Τζανίν

Δεν είμαστε καλά...! Μετά από κείνη τη βραδιά στην παραλία δεν ήθελε να με ξαναδεί... Ούτε κι εγώ ήθελα άλλωστε...

→ **Γλαύκος:** ...ωραία συνεννόηση....

Τζανίν

...Δεν θα γινόταν να συνεννοηθούμε Χριστίνα - θα νόμιζε πως το κάνω για να τον πλησιάσω ή ακόμη και για να τον «δεσμεύσω» - κι εγώ για τίποτα στον κόσμο δεν θα έκανα κάτι τέτοιο... Δεν υπήρχε κανένας λόγος να του το πω, το μόνο που ήθελα ήταν να βρω λίγη γαλήνη μέσα μου... Από κείνο το βράδυ στην παραλία και μετά, αυτό ήταν το πιο σημαντικό για μένα...

Ακόμα είναι προτεραιότητα - κι αυτή η ιστορία με το τελάρο... την έχει ταράξει για τα καλά την «γαλήνη» μου...

Χριστίνα

Όμως... είσαι σίγουρη πως δεν το ήθελες αυτό το μωρό...;;;

Τζανίν

Δεν ξέρω - δεν θέλησα καν ν' αναρωτηθώ... Από κείνο το βράδυ και μετά δεν ήθελα - ούτε να «το θέλω», ούτε να τον ξαναδώ, ούτε τίποτα...

Να πεθάνω ήθελα - όχι να κάνω και μωρό... Ακόμα και την σχολή την παράτησα - έχασα το εξάμηνο και παραλίγο να χάσω και το πτυχίο μου...

Χριστίνα

Καταλαβαίνω... Δεν είναι βέβαια και πολύ τίμιο εκ μέρους σου που δεν του το είπες, αλλά οπωσδήποτε... καταλαβαίνω...

Τζανίν

Και γιατί δεν είναι τίμιο...; Έτσι όπως ήταν τα πράγματα και με τον τρόπο που χωρίσαμε... κανένα δικαίωμα δεν είχε να το μάθει... και καμία υποχρέωση να του το πω...

→ **Γλαύκος:** ...προφάσεις και θεωρίες... δικαιώματα - υπο-χρεώσεις - και επί της ουσίας... ουδέν...

Τζανίν

...Ακόμα κι αν αποφάσιζα να το κρατήσω...

Χριστίνα

Εν τάξει τώρα, μην αρχίσουμε τις θεωρίες περί «δικαιωμάτων» και «υποχρεώσεων» - τις αποφάσεις σου τις πήρες εδώ και χρόνια - αλλά το κυρίως θέμα είναι πως αυτή η ιστορία έρχεται ξανά στην επιφάνεια...

→ **Γλαύκος:** ...κι αυτό θα πει πως ήρθε η ώρα να βρούμε το νόημα...

Χριστίνα

....κι αυτό θα πει πως χρειάζεται να τα ξαναδείς και να ψάξεις το νόημα...

Τζανίν

Τι να ψάξω βρε Χριστίνα, ό,τι έγινε έγινε... Περσινά ξινά σταφύλια κουβεντιάζουμε...

→ **Γλαύκος:** ...ολόκληρο ουράνιο τόξο σου 'στειλα χθες βράδυ αγαπούλα μου... Δεν είναι περσινό ξινό σταφύλι αυτό...

Χριστίνα

Το όνειρο που είδες χθες το βράδυ κουβεντιάζουμε... δεν είναι περσινό...

Τζανίν

Σωστά... παραλίγο να το ξεχάσω... Τι όνειρο μα τον Θεό - και να δεις που όταν ξύπνησα είχα χάσει πάλι τον προσανατολισμό μου.. Όπως τότε...

→ **Γλαύκος:** Έλα μπράβο - να θυμηθούμε και τ' όνειρο της παραλίας σιγά σιγά...

Τζανίν

...και τότε είχα δει ένα όνειρο παράξενο... σαν να βρέθηκα σ' ένα δάσος και μιλούσα με κάποιους ανθρώπους... άγνωστους - όμως μιλούσαμε σαν φίλοι... Θυμάμαι πως κάτι λέγαμε για την καρδιά μου κι είχα τρομάξει...

Χριστίνα

Χμ... κάτι λέγατε για την καρδιά σου - κι ο Ιωάννης σ' έψαχνε και σου τα 'ψαλε μαζεμένα... Κι εχθές, σε κουβαλούσε πεθαμένη - κι αντί να... «σου τα ψάλει» σου έδινε βότσαλα χρωματιστά... Είναι μία πρόοδος...

Τζανίν

Με δουλεύεις...;

Χριστίνα

Όχι Τζανίνα μου, δεν σε δουλεύω... Όλ' αυτά έχουν μεταξύ τους κάποια σχέση που ούτε εγώ, ούτε κι εσύ είμαστε σε θέση να την καταλάβουμε... Όμως ξέρω κάποιαν συνάδελφο που μπορεί - γιατί ασχολείται ειδικά με τα όνειρα... Να πας να την βρεις, να το κουβεντιάσεις μαζί της...

Τζανίν

Κατάλαβα... Σε κούρασα τόσες μέρες με τις βλακείες μου... Με βαρέθηκες και δίκιο έχεις... καταλαβαίνω...

→ **Γλαύκος:** ...υπεκφυγές...

Χριστίνα

Δεν αφήνεις τις υπεκφυγές...;; Σου λέω να πάς στην Άννα γιατί γνωρίζει καλύτερους τρόπους από μένα ως προς αυτό και μπορεί να σου ανοίξει τα μάτια... Δεν είναι η φίλη σου η παιδοψυχολόγος αλλά ένας άνθρωπος που δεν σε ξέρει και δεν είσαι υποχρεωμένη να της πεις τίποτα αν δεν κερδίσει την εμπιστοσύνη σου... Γράφε τώρα το τηλέφωνό της και...

{Η φωνή της Χριστίνας σβήνει αργά - το ίδιο και τα φώτα - τέλος εικόνας.}

Εικόνα 8η

{Φωτίζεται το στούντιο. Ο Ιωάννης κάθεται στον καναπέ και γράφει σ' ένα τετράδιο - γύρω του τα διάφορα cd, τα δυο κουτιά κι η φωτογραφία δίπλα στο τηλέφωνο. Η Γλαύκη στην πλατφόρμα περνάει μέσα στο δωμάτιο. Ο Ιωάννης σταματάει το γράψιμο - κοιτάζει γύρω του απορημένος, σηκώνεται, προχωράει αμήχανα και τελικά γυρίζει προς την φωτογραφία. Καθώς μιλάει, η Γλαύκη κινείται ανάλογα.}

Ιωάννης

Ποτέ δεν θα μπορέσω να καταλάβω αυτό που έγινε χθες το βράδυ... αναρωτιέμαι τι θα πει ο Μάνος... Δεν ήταν όνειρο αυτό - δεν ξέρω καν αν ήμουν εγώ που το είδα... Ποιός άκουγε - ποιός έβλεπε - ποιός μιλούσε...; Άκουγα εμένα κι ένοιωθα εσύ... Όλα όσα είπα κείνο το βράδυ που είχες χαθεί κοντεύουν σήμερα να με τρελάνουν - η ίδια η φωνή μου με πλήγωνε... σαν να χτύπαγα με μαστίγιο το ίδιο μου το πρόσωπο... Κι εσύ... πουθενά χθες το βράδυ... Ούτε νεράιδα - ούτε μάγισσα... ούτε καν η σκοτεινιά... Εγώ κι ο «εαυτός» μου - που μιλούσε κι άκουγε χωρίς να ξέρω ποιός μιλά και ποιός ακούει... «εγώ» ή «εσύ»...;; Σαν πληγωμένο θηρίο ξύπνησα - όλο μου το σώμα πονούσε... Ακόμα δεν μπορώ να συνέλθω... να καταλάβω... Ούτε με τον Μάνο δεν θέλω να το συζητήσω- τι να του πω...; πως έχασα τον εαυτό μου, έγινα εσύ και ξύπνησα χωρίς να ξέρω ποιός είναι ποιός...; Δεν λέγεται αυτό - κι ούτε μπορώ να περιγράψω πόσο πολύ με πόνεσαν τα ίδια μου τα λόγια... Κι αν αυτό σημαίνει πως ένοιωσα τον πόνο που σου προκάλεσα... δεν ξέρω τι να κάνω... Δεν μπορώ να τ' αλλάξω... Δεν μπορώ να συγχωρήσω τον εαυτό μου γι' αυτό που έκανα - ούτε κι εσένα που με τρόμαξες και με θύμωσες τόσο πολύ... Ίσως να μην είχαμε χωρίσει αν δεν είχες χαθεί έτσι εκείνο το βράδυ... αν δεν με είχες τρομάξει τόσο... Να σε ψάχνω και να μην είσαι πουθενά, να σε φωνάζουμε όλοι και να μην φαίνεσαι... να μην απαντάς... Ακόμα θυμώνω που το θυμάμαι και τόσο καιρό που σε βλέπω στον ύπνο μου απ' αυτόν τον θυμό τρέχω να ξεφύγω μου φαίνεται...

Όμως... μετά το χθεσινό δεν ξέρω πια... εσύ δεν ήσουν πουθενά κι εγώ δεν ήξερα ποιός είμαι - ούτε και ποιός ονειρεύεται... εγώ ή εσύ...;;

→ **Γλαύκη:** ...Είναι καιρός να καταλάβεις πως ανάμεσα σε μας τους «δυο» δεν υπάρχει αυτή η διαφορά καρδιά μου...

Δεν είμαστε «εγώ» ή «εσύ» - είμαστε και «εγώ» και «εσύ»...

Μιλάς και μ' ακούς... με βλέπεις και φοβάσαι τον εαυτό σου...

Και πονάς... όταν με πονάς...

{Ο Ιωάννης κοιτάζει παραξενεμένος γύρω του, αφουγκράζεται.}

→ **Γλαύκη:** ...Δεν μπορείς να με δεις - μπορείς όμως να μ' ακούσεις και να αισθανθείς την παρουσία μου... Το ξέρεις πως δεν είσαι μόνος σου... Ποτέ δεν ήσουν, ακόμα και πριν συναντηθούμε... Απλά έχει έρθει ο καιρός να με αφομοιώσεις - δεν θα είσαι πραγματικά ολόκληρος αν δεν αισθάνεσαι την παρουσία μου μέσα στην καρδιά σου... Δεν είναι «σχήμα λόγου» - είναι η «Δευτέρα Παρουσία» - και δεν θέλεις να μείνεις μισός άνθρωπος αγάπη μου, έτσι δεν είναι...;;

Ιωάννης

Δυο μήνες έχω να κοιμηθώ σαν άνθρωπος - τι περιμένεις...; Ένα μυαλό είχα κι εγώ - και πάει... το χάσαμε Γιαννάκη... Τα 'λεγε ο Μάνος - δεν είναι εύκολη υπόθεση η «μάγισσα» - καλύτερα βολέψου με κάνα χαπάκι... κι εγώ έλεγα πως υπερβάλλει... Φιλοσοφίες ήθελα κι «ονειροφύλακες» - ορίστε τώρα... Την φωνή της ακούω και την Τζανίν στον αέρα αισθάνομαι... Ήθελές τα - έπαθές τα...

→ **Γλαύκη:** Μην τρομάζεις τόσο πολύ καλέ μου - στην πραγματικότητα είναι η πρώτη φορά που αισθάνεσαι κι ακούς αληθινά... Με τα χαπάκια θα κατάφερνες απλώς να χάσεις και πάλι την ουσία - και την παρουσία της Αγάπης στην καρδιά σου... Όταν ο Ουρανός σου δίνει την χάρη και την άδεια δεν την αφήνεις να πάει χαμένη - άλλους τόσους αιώνες θα 'παιρνε για να ξαναβρούμε την ευκαιρία...

Ιωάννης

Δεν είναι δυνατόν αυτό - δεν γίνεται να 'χουν οι σκέψεις μου την φωνή της και δεν μπορεί να σκέφτομαι έτσι εγώ... Κι αυτό το άρωμα παντού... αυτή η ζέστη ξαφνικά... Τι μου συμβαίνει Θεέ μου...;;;

{Ακούγεται ο ήχος του τηλεφώνου.}

Ιωάννης

Λέγεται...

Μάνος

Έλα... εγώ είμαι... Τι γίνεται... όλα καλά...;;

Ιωάννης

Δεν ξέρω... δεν ξέρω τι να σου πω...

Μάνος

Έγινε κάτι...;

Ιωάννης

Πολλά - αλλά δεν ξέρω από που ν' αρχίσω... Μου συμβαίνει κάτι παράξενο αλλά δεν μπορώ να μιλήσω τώρα...

Μάνος

Εν τάξει - μόνο να ξέρεις πως κι αν αισθάνεσαι, ακόμα κι αν σου φαίνεται πολύ παράξενο, να ό,τι μην ανησυχείς... Ίσως αλλάξει η «αντίληψή» σου για κάποια πράγματα κι αρχίσεις να καταλαβαίνεις την κυριολεξία τους - αλλά δεν πρόκειται να τρελαθείς, στο εγγύωμαι...

Άντε τώρα... σ' αφήνω - και κοίτα να ξεκουραστείς... Γεια χαρά...

Ιωάννης

Μου φαίνεται πως το χρειαζόμουν αυτό... Ευχαριστώ - θα τα ξαναπούμε σύντομα... Γεια...

{Κλείνουν. Ακούγονται οι μακρινές νότες - ο Ιωάννης ξαπλώνει στον καναπέ και καθώς τα φώτα σβήνουν η Γλαύκη κατεβαίνει από την πλατφόρμα και τον αγκαλιάζει. Τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 9η

{Φωτίζεται το ατελιέ. Η Τζανίν μπαίνει βιαστικά, αφήνει την τσάντα και την ζακέτα της στον καναπέ, πιάνει το τηλέφωνο / παίρνει τον αριθμό.}

Χριστίνα

Λέγεται...

Τζανίν

Έλα.. .εγώ είμαι... μόλις γύρισα από την Άννα...

Χριστίνα

Ωραία...! πως πήγε...;;

Τζανίν

Τι να σου λέω - κι από που ν' αρχίσω δηλαδή...

Χριστίνα

Όλα... και με την σειρά...

Τζανίν

Δεν μπορώ - είναι πολλά... πάρα πολλά και πολύ καινούργια για μένα... Θα σου πω το συμπέρασμα... .Θυμάσαι πριν τέσσερα χρόνια που είχα κάποιο πρόβλημα - με κάποια κύστη στην ωοθήκη...;;

Χριστίνα

Κάτι θυμάμαι... δεν ήταν όμως κάτι σοβαρό - σωστά...;

Τζανίν

Ναι, ο γιατρός είχε πει πως δεν φαινόταν σοβαρό αλλά καλού κακού θα 'ταν καλύτερα να την αφαιρέσουμε κάποια στιγμή... Το αμέλησα βέβαια, σχεδόν το ξέχασα. Φοβόμουν κιόλας - μην τυχόν και μου 'λεγε μετά για ολική αφαίρεση και τέτοια... Δεν με πονούσε και συχνά - κάτι ενοχλήσεις μόνο πότε - πότε...

Χριστίνα

Και τι σχέση έχει με την Άννα αυτό...;

Τζανίν

Έχει που εγώ της μιλούσα για το όνειρο - και πριν προλάβω να της πω για το τελάρο και τον πίνακα, εκείνη με ρώτησε αν έχω κάποιο θέμα με την υγεία μου και μάλιστα που να σχετίζεται με τα «όργανα αναπαραγωγής»... Εκεί διαπίστωσα πως από την ημέρα που ήρθε το τελάρο έχω συνέχεια φευγαλέους πόνους στην κοιλιά, που όμως... δεν έδωσα σημασία...

Χριστίνα

Μάλιστα... και... ποια είναι η άποψη της επ' αυτού...;

Τζανίν

Πως μες από το όνειρο το προχθεσινό, ο Ιωάννης μου πρόσφερε διάγνωση και θεραπεία - βάζοντας τα χρωματιστά βότσαλα πάνω στο σημείο που βρίσκεται η κύστη... Πως η κύστη είναι το αποτέλεσμα της σχέσης με τον Ιωάννη - και της έκτρωσης που ποτέ δεν ασχολήθηκα για να την

«θεραπεύσω»... Πως χρειάζεται να «καθαρίσω» τον οργανισμό μου από τα συναισθήματα εκείνης της εποχής είπε - γιατί... «εγώ μπορεί να τα κουκούλωσα, αλλά η Ψυχή και το σώμα μου τα κουβαλάνε...» και με βαραίνουν και μ' αρρωσταίνουν... Ακόμα και να με σκοτώσουν μπορούν, γιατί αυτή η κύστη δεν ξέρουμε σε τι μπορεί να εξελιχθεί... Κι αν τελικά αποφασίσω απλά να την αφαιρέσω, χωρίς ν' ασχοληθώ με το πραγματικό πρόβλημα... το ίδιο πρόβλημα θα δημιουργήσει κάτι άλλο - κάπου αλλού... Αυτό είπε...

Χριστίνα

Ήμουν σίγουρη πως έπρεπε να μιλήσεις με την Άννα...! Ξέρει να κάνει τους σωστούς συνδυασμούς...

Τζανίν

Ότι είχες δίκιο να λέγεται - μου έδωσε μια εντελώς διαφορετική οπτική κι είναι γεγονός πως αν μου τα 'λεγες εσύ δεν θα έδινα ιδιαίτερη σημασία... Τον ήξερες κι εσύ αυτόν τον «συνδυασμό» Χριστίνα - είμαι σίγουρη... Όλο αυτό σκεφτόμουν τώρα που γύριζα σπίτι - το ήξερες και προσπαθούσες να μου το δείξεις... αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω...

Χριστίνα

Εντάξει - τα όνειρα λειτουργούν σαν θεραπεία, δεν είναι καινούργιο αυτό. Ο ίδιος ο Ιπποκράτης εύρισκε τις αιτίες μιας αρρώστιας μέσα από τα όνειρα... Μεσ από τις μνήμες και τα συναισθήματα που ξυπνούσαν μάθαινε από *ΤΙ* χρειάζεται να «καθαρίσει» ο οργανισμός για να ξαναβρεί την ισορροπία του... Αλλά το ότι το ξέρω δεν σημαίνει πως μπορώ να κάνω και τους σωστούς συνδυασμούς - χρειάζεται μια κάποια «εξειδίκευση»...

Τζανίν

Δεν ξέρω τι χρειάζεται αλλά με κανέναν τρόπο δεν θα το έβλεπα μόνη μου κάτι τέτοιο, αν και κατάλαβα πολύ καλά όσα είπε η Άννα - μου κάνει μεγάλη εντύπωση αυτό. Είναι παράξενο - οδυνηρό κι ανακουφιστικό ταυτόχρονα... κι αισθάνομαι τόσο μεγάλη κούραση, λιποθυμία μου 'ρχεται...

Χριστίνα

Να ξεκουραστείς λοιπόν, να τ' αφήσεις να καταλαγιάσει και δεν χρειάζεται περαιτέρω «ανάλυση»... Κι αύριο μέρα είναι...

Τζανίν

Σωστά - αυτό μου είπε και η Άννα... Και κάτι ασκήσεις που μου έδωσε είπε να μην τις ξεκινήσω πριν να περάσουνε τρεις μέρες - για να προλάβει λέει ο οργανισμός ν' αφομοιώσει τις πληροφορίες και να προετοιμαστεί... Κι αν δω κι άλλα όνειρα να τα γράψω είπε - με όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες...

Χριστίνα

Ωραία - να το κάνεις... Ως προς τον πίνακα τι γνώμη έχει...; Φαντάζομαι πως όλο και κάτι θα είπατε σχετικά και μ' αυτόν...

Τζανίν

Ναι... βέβαια... έχει σχεδόν την ίδια γνώμη που έχεις κι εσύ - τον βλέπει σαν «μέσον» για «το ξεκαθάρισμα των συναισθημάτων που με βαραίνουν»... Μου έδωσε μάλιστα και «άσκηση» - έναν τρόπο να χρησιμοποιήσω τα χρώματα για... «να βοηθήσω να διαλυθεί η κύστη» καθώς θα ζωγραφίζω... Στην αρχή μου φάνηκε εντελώς τρελό - αλλά... όσο το σκέφτομαι... δεν ξέρω... Σίγουρα δεν χάνω τίποτα να δοκιμάσω...

Χριστίνα

Σωστά... το καλό με κάτι τέτοιες μεθόδους είναι πως πράγματι... δεν χάνεις τίποτα να δοκιμάσεις... Άντε τώρα να ξεκουραστείς - και τα λέμε πάλι...

Τζανίν

Εντάξει Χριστινάκι... σ' ευχαριστώ... Φιλιά...

{Κλείνουν - ανάβει τσιγάρο και στέκεται μπροστά στον πίνακα.}

Χμ... «τα συναισθήματα που με βαραίνουν...»... Που απαγόρευα στον εαυτό μου να τα έχει και πίστευα πως δεν υπάρχουν πια... Κύριε ελέησον... Χμ... Ελέησον και βοήθησον - γιατί δεν με βλέπω καθόλου καλά...

{Ο Γλαύκος εμφανίζεται στην πλατφόρμα και περνάει αργά από την κουρτίνα στο εσωτερικό του ατελιέ. Η Τζανίν πηγαίνει στο ραδιόφωνο.}

→ **Γλαύκος:** Τι το θες αγαπούλα μου το καβουρντηστήρι...;;

{Η Τζανίν κοιτάζει γύρω της - γυρίζει προς το μέρος του - στρέφεται ξανά στο ραδιόφωνο. Ο Γλαύκος φωτίζεται από μπλε προβολέα.}

→ **Γλαύκος:** Ας' το το ρημάδι... Σκέτο παράσιτο είναι γλυκιά μου...

Τζανίν (κοιτάζει γύρω παραξενεμένη)

Ε...;;; Δεν είμαστε καλά.... (απλώνει ξανά προς το ραδιόφωνο)

→ **Γλαύκος:** Μια χαρά είμαστε.... αρκεί να μην ανοίξεις τώρα αυτόν το σαματά...

{Η Τζανίν γυρίζει απότομα προς το μέρος του - τον «βλέπει» - τα χάνει και πέφτει στο πάτωμα - ακουμπάει κάπου - τον κοιτάζει - σταυροκοπιέται.}

Τζανίν

ΙΩΑΝΝΗ...;;;

→ **Γλαύκος:** Αυτοπροσώπως μωρό μου... Ολόκληρος... σχεδόν...

Τζανίν

Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό... Παραισθήσεις έχω... τρελάθηκα...

→ **Γλαύκος:** ...Γιατί...;

Τζανίν

Τι είναι αυτό...;;; Κοιμάμαι κι ονειρεύομαι... ή πέθανα και χάθηκα...

→ **Γλαύκος:** ...Δεν χάθηκαν - αλλά... όσο να 'ναι... τα 'χασες λίγο αγαπούλα μου... Δικαιολογημένα, μην ανησυχείς... Δεν πέθανες - ούτε καν κοιμάσαι...

Και δεν τρελάθηκες... Ηρέμησε...

Τζανίν

Δεν είναι δυνατόν...

→ **Γλαύκος:** ...προφανώς είναι κούκλα μου - ησύχασε είπαμε... Άλλωστε... εμείς οι «δυο» γνωριζόμαστε... μ' αναγνώρισες αμέσως...

Τζανίν

Σ' αναγνώρισα...; Τι αναγνώρισα...;; Δεν είναι δυνατόν να βρέθηκες εσύ μέσα στο σπίτι μου - και μάλιστα... έτσι...

→ **Γλαύκος:** ...έτσι ακριβώς...! Δεν χαίρεσαι που με βλέπεις...;;

Τζανίν

Να... «χαίρομαι»... που σε «βλέπω»...;; μα... φυσικά... ούτε λόγος... αφού ξέρω και τι βλέπω... Μήπως να σε κεράσω και καφέ...;;

→ **Γλαύκος:**... χα χα χα... ευχαρίστως - αλλά... καλύτερα κράτησε τον για μια πιο «κανονική» συνάντηση...

Τζανίν

Ωραία... Πάλι καλά που παραδεχόμαστε πως δεν είναι και πολύ «κανονική» αυτή η... «συνάντηση»... Ποιος είσαι...;; *ΤΙ* είσαι...;;

→ **Γλαύκος:** ...ένα ένα και θα καταλάβεις γλυκιά μου... Μόνο ησύχασε... Για να μπορέσουμε να μιλήσουμε... τουλάχιστον «εμείς»...

Τζανίν

Εμείς...;; Ποιοί «εμείς»...

→ **Γλαύκος:** Εσύ κι εγώ...

Τζανίν

Ποιός είσαι εσύ...; κι εγώ...;; ...ποιά «εγώ»...;;

→ **Γλαύκος:** ...Σωστά... στην περίπτωση μας δεν υπάρχει «εσύ» κι «εγώ»...

Απλά βρήκα ευκαιρία να παρουσιαστώ - γιατί πριν από λίγο ζήτησες βοήθεια... Και... ήρθα...! Για να βοηθήσω...

Τζανίν

Ζήτησα «βοήθεια»...;; εγώ...; Πότε...;

→ **Γλαύκος:** Μα... πριν από λίγο... Δεν το θυμάσαι...;;

Τζανίν

Όχι...

→ **Γλαύκος:** ...Δεν είπες... «Κύριε ελέησον - και βοήθησον»...;

Τζανίν

Είπα...; δεν ξέρω... ίσως να είπα...

→ **Γλαύκος:** Ορίστε... ήρθα...

Τζανίν

Ε...;;

→ **Γλαύκος:** ...Καταλαβαίνω την έκπληξή σου - όμως μην ανησυχείς... σε λίγο θα καταλάβεις και θα κουβεντιάζουμε σαν παλιόφιλοι... Αυτό είμαστε άλλωστε - όσο κι αν σου φαίνεται παράξενο ακόμα...

Τζανίν

Μάλιστα... μου φαίνεται παράξενο - ενώ στην πραγματικότητα... δεν είναι...

Μιλάω με την σκιά του Ιωάννη - κι είναι το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο... Κι αν το πω και πουθενά και με μαζέψουνε θα' ναι τρελοί εκείνοι κι όχι εγώ... Απλούστατο...!

→ **Γλαύκος:** ...Έτσι είναι στην πραγματικότητα - αλλά δεν είναι ανάγκη να το κουβεντιάσεις και με τον κάθε άσχετο αγαπούλα μου...

Τζανίν

Αυτό πια μου έλειπε... Ακόμα κι η Χριστίνα θα τρομάξει...

→ **Γλαύκος:**.. Για την Χριστίνα μην ανησυχείς... δεν θα τρομάξει..!

Εσύ όμως χρειάζεται να ηρεμήσεις τώρα - αν θέλεις να κουβεντιάσουμε και λίγο σοβαρά... Μήπως να φτιάξεις έναν καφέ...;

Τζανίν

Δεν είμαστε καλά - που θα φτιάξω και καφέ...!

→ **Γλαύκος:** Γιατί όχι... ένας καφές πάντα βοηθάει...

Τζανίν

Ορίστε... ηρέμησα και χωρίς καφέ...! Τι έχουμε να «πούμε» - και κατ' αρχήν... Τι είσαι...; Ποιός είσαι - που έρχεσαι και για... «να βοηθήσεις»...

→ **Γλαύκος:** Η πρώτη σωστή ερώτηση - μπράβο γλυκιά μου...! Λοιπόν...

Βασικά είμαι ο βοηθός σου... Ας πούμε το κομμάτι εκείνο του Εαυτού σου που συνδέεται με τον Πνευματικό Κόσμο... Φύλακας άγγελος και σύμμαχος σου από την πρώτη στιγμή της Δημιουργίας μας...

Φίλος και σύντροφος αιώνιος - στις προσταγές σου...!

Τζανίν

Μάλιστα.. Με την φάτσα του Ιωάννη όλ' αυτά...;

→ **Γλαύκος:** ...Θα προτιμούσες κάποια άλλη «φάτσα»...;

Τζανίν

Έχει σημασία τι θα προτιμούσα...;

→ **Γλαύκος:** Για να είμαστε ειλικρινείς όχι... Εγώ θα μπορούσα να πάρω οποιαδήποτε μορφή - αλλά εσύ πάντα και μόνο την «φάτσα» του Ιωάννη θα «έβλεπες»... Μόνο αυτήν θ' αναγνώριζες - γιατί *μόνο αυτή η συχνότητα δημιουργήθηκε μαζί μ' εσένα...*

Τζανίν

Και τώρα... εγώ... υποτίθεται πως κάτι πρέπει να καταλάβω απ' όλ' αυτά...

→ **Γλαύκος:** ...Τίποτα δεν υποτίθεται... ο νους σου δεν μπορεί να εξηγήσει αλλά η καρδιά σου *γνωρίζει ήδη...* Και πολύ καλά μάλιστα...

Τζανίν

Χμ... δεν ξέρω πως γίνεται... απίστευτο είναι - αλλά πραγματικά... μ' έναν πολύ περίεργο τρόπο το καταλαβαίνω αυτό που λες...

→ **Γλαύκος:** ...Ωραία... να το θυμάσαι - θα βοηθήσει να συντονίζεσαι με την καρδιά σου... Εδώ και χρόνια την κρατάς κλειστή και ταμπουρωμένη...

Τζανίν

Κάπως έπρεπε να την προφυλάξω από κάτι τύπους σαν εσένα...

→ **Γλαύκος:** ...Απο την πλευρά που το βλέπεις, έχεις ένα δίκιο - δεν μπορώ να πώ... Αν αλλάξεις οπτική γωνία όμως...; Αλήθεια... για θυμήσου... σ'

εκείνο τ' όνειρο που έβλεπες προχθές... μήπως την αισθανόσουν κάπως διαφορετικά την καρδιά σου...;;

Τζανίν

Όλα ήταν αλλιώς σε κείνο το όνειρο προχθές... Αλλιώς χτυπούσε η καρδιά μου, αλλιώς βλέπανε τα μάτια μου... Σαν να μην ήμουν «εγώ»...

→ **Γλαύκος**: ...Μα ΔΕΝ ήσουν «εγώ» - ήσουν «εμείς»... Έτσι «άνοιξε» και η καρδιά σου και το βλέμμα σου... Και σιγά σιγά θ' ανοίξει και θ' αλλάξει ο τρόπος που καταλαβαίνεις τον κόσμο... Θα «είσαι εμείς»... και θα «βλέπεις» τα πράγματα διαφορετικά...

Τζανίν

Δεν μπορώ να φανταστώ τι εννοείς - αν και σ' αυτό το όνειρο κάπως έτσι ήτανε... Μόνο που εγώ ήμουν πεθαμένη - κι αυτός που «έβλεπε» ήταν μάλλον ο Ιωάννης... Αλλά αυτό ήταν όνειρο - κι εγώ τώρα είμαι ξύπνια, είμαι σίγουρη γι' αυτό...

→ **Γλαύκος**

Δεν θα είσαι ξύπνια για πολύ ακόμα - δεν αντέχεις γλυκιά μου... Αλλά την σημερινή μας «συνάντηση», ακόμα κι όταν όλ' αυτά θα μοιάζουν με όνειρο δεν πρόκειται να την ξεχάσεις ποτέ, πίστεψέ με... Πάντα είμαστε «μαζί» εμείς - κι από δω και πέρα θα μπορείς να το αισθάνεσαι... Θα μάθεις να ζεις μ' αυτό - κι εσύ κι ο βλάκας σου ο Ιωάννης... Και καλά θα κάνετε να καταλάβετε πως είναι μεγάλη τύχη κι ευλογία αυτή η «Ένωση» - ακόμα κι αν είναι πολύ διαφορετική απ' αυτό που έχεις συνηθίσει να ονομάζεις «ένωση» γλυκιά μου... Μπορεί να θεραπεύσει όλες τις πληγές και τα τραύματα και να σε βοηθήσει να κάνεις «ειρήνη» με το παρελθόν... Δεν έχεις ιδέα πόσο μακριά και πόσο βαθιά μπορεί να πηγαίνει αυτό το «παρελθόν»... Είναι σημαντικό να κάνεις «Αληθινή Ειρήνη» με δαύτο - κι αυτό σημαίνει ν' αγαπήσεις ό,τι σε πλήγωσε περισσότερο... Μόνον έτσι «ανοίγει» και γίνεται ολόκληρη η καρδιά σου - και σίγουρα δεν θέλεις να την αφήσουμε «μισή»... Αν είσαι «μισός άνθρωπος» δεν μπορείς να βρεις τον Αληθινό Εαυτό σου... Δεν ξέρεις καν τι σημαίνει αυτό... Στους αιώνες υπάρχει - και συνυπάρχει με όλους τους άλλους και σε πολλά επίπεδα. Είναι πολλά αυτά που συμβαίνουν στους αιώνες γλυκιά μου - κι αφήνουν τα σημάδια τους που όλο και περισσότερο βαραίνουν και πονάνε... όχι μόνο «εμάς» αλλά και τον Πλανήτη ολόκληρο.

Είναι καιρός ν' αλλάξει αυτό - κι αυτήν την αλλαγή μόνο η Καρδιά μας μπορεί να την φέρει... Αρκεί να είναι ανοιχτή κι ολόκληρη για ν' αγαπάει αληθινά - χωρίς κανόνες και «προϋποθέσεις»... Ακόμα και αυτά που σε πλήγωσαν.

Κυρίως αυτά που σε πλήγωσαν...!!!

Η Καρδιά «σου» όμως ... δεν υπάρχει χωρίς εμένα... ούτε κι η δικιά μου χωρίς εσένα άλλωστε... ακόμα και τον «μικρό» εαυτό σου... μόνο αν μ' αγαπάς μπορείς ν' αγαπάς...»

{Όσο ακούγεται η φωνή, η Τζανίν ακουμπάει το κεφάλι στον καναπέ και κλείνει τα μάτια - ο Γλαύκος την πλησιάζει, κάθεται πίσω της στο πάτωμα και την αγκαλιάζει - τα φώτα σβήνουν - τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 10η

{Φωτίζεται το στούντιο. Ο Ιωάννης με την κιθάρα ανάμεσα σε κουτιά, cd και κασέτες παίζει έναν χορευτικό σκοπό. Χτυπάει το τηλέφωνο.}

Ιωάννης

Καλώς τονε - καλώς τονε...!

Μάνος

Στα κέφια σ' ακούω...

Ιωάννης

Στα κέφια είμαι και σου τα χρωστάω... Χθες βράδυ... συναντηθήκαμε με την Τζανίν...

Μάνος

Επιτέλους - έλεγα πως δεν θα τ' αποφάσιζες ποτέ... Πως έγινε το θαύμα...;

Ιωάννης

Εκείνη το 'κανε - πέρασε τυχαία από το μαγαζί και... έτυχε να είμαι εκεί...

Μάνος

Μάλιστα... τυχαία - κι έτυχε... Το ξέρει πως είναι δικό σου το μαγαζί...;

Ιωάννης

Ναι - βέβαια, της το είχα πει τότε που συναντηθήκαμε στο διαφημιστικό.

Περνούσε είπε - και σκέφτηκε να πούμε ένα «γεια»...

Μάνος

Και...;

Ιωάννης

Ε... είπαμε το «γεια» - και της ζήτησα να πάμε στο «καφέ» να πούμε περισσότερα... Τρεις ολόκληρες ώρες καθίσαμε...

Μάνος

Και πολύ καλά κάνατε...! Συμπέρασμα...;

Ιωάννης

Είχες απόλυτο δίκιο - ήταν ανάγκη να την δω και να μιλήσουμε... Είπαμε πολλά - και για τα παλιά και για τα νεώτερα... Σα νερό περάσανε τα χρόνια, κοντεύει να κλείσει χρόνο η εγγόνα της...

Μάνος

Να της ζήσει και να την χαίρεται... Κι εσύ...; πως είσαι μετά απ' αυτό...;

Ιωάννης

Λύτρωση ήταν αυτή η συνάντηση για μένα Μάνο... και για κείνην υποθέτω... Σαν το πουλάκι κοιμήθηκα - ούτε παραλίες, ούτε σκοτεινιές, ούτε μάγισσα... Μόνο ένα πρόσωπο παράξενο είδα κάποια στιγμή - δεν είμαι σίγουρος αν ήταν το δικό μου ή το δικό της... Κάτι σαν αρλεκίνος... Καθόλου δεν με τάραξε... ίσα που πέρασε κι έφυγε χαμογελαστό...

Μάνος

Έτσι είναι οι «ονειροφύλακες» - όταν λυθεί το πρόβλημα τους ντύνονται

αρλεκίνοι κι αρχίζουν τα χωρατά και τα χαμόγελα... και... τα «όνειρα γλυκά»... Ωραία λοιπόν - και... πάμε παρακάτω...

Ιωάννης

Παρακάτω... έχω βαλθεί να ψάχνω τις μουσικές μου τις παλιές σήμερα... Αποφάσισα να τις δουλέψω λίγο και να δώσω αυτές για την παράσταση του σχολείου... Δεν βρήκα και τίποτα που να ταιριάζει, οπότε... γιατί όχι...

Μάνος

Πολύ καλό αυτό το «παρακάτω»...! Να υποθέσω πως έχει κάποια σχέση με την χθεσινή συνάντηση...;

Ιωάννης

Να υποθέσεις - είχα πολλά χρόνια να συναντήσω κάποιον που να ξέρει τα τραγούδια μου κι η Τζανίν τα θυμόταν ακόμα... Κάμποσες φορές μου είπε πως είναι κρίμα που δεν συνέχισα να γράφω μουσική... και να δεις που κάτι ανάλογο έκανε κι εκείνη με την ζωγραφική της... Τα παράτησε - τόσα χρόνια μόνο με το διαφημιστικό ασχολήθηκε... Δεν ξέρω... μπορεί να φταίω κι εγώ γι' αυτό, μπορεί να την είχα κομπλεξάρει έτσι που θύμωνα με κείνα τα σκίτσα... Κι είναι κρίμα γιατί ζωγράφιζε πολύ καλά...

Μάνος

Ελπίζω να της το είπες αυτό...

Ιωάννης

Φυσικά και της το είπα - αν και τώρα τελευταία, έτσι κι αλλιώς έχει αρχίσει να ζωγραφίζει πάλι. Ετοιμάζει έκθεση μάλιστα... Είπαμε πολλά Μάνο... Πρώτη φορά που κουβεντιάσαμε αληθινά εμείς οι δυο...

Μάνος

Ε... καιρός ήταν... Μόνο μην το παρακάνετε...

Ιωάννης

Όχι... όχι βέβαια... αλλά να... μπορούμε να συναντιόμαστε πότε πότε από δω και πέρα... να λέμε τα νέα μας... Θα μου στείλει και πρόσκληση για την έκθεση... Ήρθε τόσο παράξενα στην ώρα της αυτή η συνάντηση - και να δεις που ήταν σαν να μην είχε περάσει ούτε μέρα...

Σαν να ήμασταν ακόμα είκοσι χρονών...

Μάνος

Δεν είσαστε όμως - και μην το ξεχνάμε αυτό...

Ιωάννης

Όχι βρε παιδί μου - αλλά να... ήταν ωραία που μιλήσαμε επιτέλους... Σαν να δώσαμε μια εξήγηση - μια αμοιβαία «συγνώμη» κατά κάποιον τρόπο, χωρίς πολλά και περιττά λόγια. Άλλος άνθρωπος αισθάνομαι - σα να ξαλάφρωσε η καρδιά μου από ένα βάρος που δεν ήξερα πως υπάρχει, δεν το συνειδητοποιούσα και μόλις χθες το κατάλαβα... Άβυσσος η Ψυχή του ανθρώπου τελικά...

Μάνος

Σωστά... «άβυσσος»... Το ωραίο είναι που μέσα σ' αυτήν την «άβυσσο», έρχεται μια συνάντηση σαν αυτή... τόσο «παράξενα στην ώρα της»...

Για να σου δείξει μάλλον σε ποιο σημείο της «αβύσσου» βρίσκεσαι και πως να πάς παρακάτω... Στο έχω πει πως έχει χιούμορ το Σύμπαν... Άντε τώρα - πήγαινε να συμμαζέψεις τα χθεσινά, να θυμηθείς και τις μουσικές σου και τα λέμε πάλι...

Ιωάννης

Σωστά... έχω κάμποσα να σκεφτώ και να συμμαζέψω σήμερα...

Σ' ευχαριστώ για όλα ρε φίλε... και προπαντός για την υπομονή σου...

Μάνος

Παρακαλώ - δεν κάνει τίποτα... Τζάμπα είναι η υπομονή... Άντε... γεια...

Ιωάννης

Γεια...

{Κλείνουν. Τα φώτα σβήνουν - τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 11η

{Φωτίζεται το ατελιέ. Με ιδιαίτερο προβολέα ο πίνακας, που έχει τελειώσει και δείχνει μια φιγούρα όπου ξεχωρίζει βασικά ένα πρόσωπο - μισό ο Ιωάννης / μισό η Τζανίν - σε φόντο με χρωματιστές σφαίρες που μοιάζουν και με πρόσωπα. Μπαίνει η Τζανίν κρατώντας ένα μεγάλο φάκελο κι ένα δέμα - κάθεται το ανοίγει και τακτοποιεί τις προσκλήσεις σε φακέλους. Ακούγεται η φωνή του Γλαύκου.}

→ **Γλαύκος:** Υπέροχος είναι ο πίνακας γλυκιά μου - κι όπως είδες και στις εξετάσεις... καμία κύστη δεν υπάρχει πια... Σταμάτα ν' ανησυχείς - μεγάλη του τιμή στο κάτω κάτω - κι όποιος κατάλαβε κι ό,τι κατάλαβε... Ελεύθερος άνθρωπος είσαι και να μην σ' απασχολεί - ό,τι θέλει ζωγραφίζει ο καλλιτέχνης... Να μην μπερδεύεσαι με τις αμφιβολίες και τις γνώμες κανενός... Ούτε καν του Ιωάννη... Ορίστε μας...

{Τα φώτα χαμηλώνουν στο ατελιέ - ο πίνακας μένει φωτισμένος - κι ανάβουν στο στούντιο. Μπαίνει ο Ιωάννης κρατώντας την πρόσκληση για την έκθεση - κάθεται - την ανοίγει - ακούμε την φωνή της Γλαύκης.}

→ **Γλαύκη:** Το ξέρω - φοβάσαι πως θα σ' έχει πάλι ζωγραφισμένο κι εκτεθειμένο... με τα πιο βαθιά σου μυστικά σε κοινή θέα... Και λοιπόν...; Σιγά το πράμα - κανείς πέρα από σας τους δυο δεν θα μπορεί να καταλάβει - οπότε μην ανησυχείς και μεγάλη σου τιμή στο κάτω κάτω... Δεν θα 'ναι πιά το ίδιο άλλωστε για σένα... Ούτε και για κείνην... Ό,τι θέλει ζωγραφίζει ο καλλιτέχνης - ελεύθερος άνθρωπος είναι... Και καλά θα κάνει να μην μπερδεύεται με τις αμφιβολίες και τις γνώμες κανενός... Ούτε καν τις δικές σου... Ορίστε μας...!

{Τα φώτα σβήνουν - τέλος της εικόνας.}

Εικόνα 12η - φινάλε

{Χαμηλός φωτισμός στο ατελιέ και στο στούντιο. Στο ατελιέ μπαίνει η Τζανίν κρατώντας ένα ρολό χαρτί περιτυλίγματος. Ανάβει ένα κερί, βάζει ένα ποτό - κάθεται κι ανάβει τσιγάρο. Ο πίνακας με μπλε προβολέα. Στο στούντιο ο Ιωάννης κάθεται ανάμεσα σε σκόρπια cd - φωτίζεται με μπλε προβολέα επίσης - πιάνει την κιθάρα βάζει τ' ακουστικά κι αρχίζει να παίζει ένα τραγούδι - που ακούγεται με τις φωνές των Γλαύκων. Φωτίζεται ο διάδρομος κι οι Γλαύκοι μπαίνουν χορεύοντας στον σκοπό του τραγουδιού.}

Νυχτερινός μονόλογος
που ψάχνει την αλήθεια
πίσω από μάτια σκοτεινά
σκιές και παραμύθια

Κρύβομαι - πάλι κρύβομαι - παντού για να με βλέπεις
γαλάζιο σύννεφο θολό - ήχος και φώς και χρώμα
αέρας, όνειρο, ζωή, θάλασσα και σταγόνα

Νυχτερινός μονόλογος
κόλπα και θεωρίες
κι εσύ δικός μου διάβολος
και σκοτεινές φοβίες

Κρύβομαι - πάντα κρύβομαι - τρέξε για να με φτάσεις
Αγάπη γίνε να με δεις - φλόγα να με κοιτάξεις
μόλις μ' αγγίξεις να χαθώ, τα χέρια σου μην κάψεις

ΤΕΛΟΣ

Η Ρένα Κατσάνη γεννήθηκε στην Αθήνα του 1955 κι εργάστηκε στην Ολυμπιακή Αεροπορία ως το 1997.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '80 ασχολήθηκε με τις εναλλακτικές θεραπείες. Σπούδασε συμβουλευτική κι εκπαιδεύτηκε στην σωματική (ραϊχική) ψυχοθεραπεία και τις θεραπευτικές πρακτικές των σαμάνων της Β. Αμερικής.

Το 2002 έγραψε μια μικρή σειρά παραμυθιών, η οποία κυκλοφόρησε σε ιδιωτική έκδοση με τίτλο "Τα παραμύθια της κουκουβάγιας".

Το 2004 δημιούργησε το Θεατρικό Πολυχώρο Παντομίμα, ο οποίος λειτούργησε μέχρι το 2010, στην οδό Κυψέλης 15 (όπου σήμερα στεγάζεται το Θέατρο Τέσσερις Εποχές του Γιάννη Μόρτζου και της Γιούλης Ζήκου).

ISBN: 978-960-93-4951-2

νέο e book

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 39